

Arrest

nr. 212 786 van 23 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De vader van verzoeker dient op 15 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De asielaanvraag van verzoekers vader wordt op 23 maart 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen.

Verzoeker, die nog minderjarig was, dient geen asielaanvraag in en wordt niet gehoord.

Verzoekers vader keert vrijwillig terug naar Irak met hulp van de IOM. Het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 maart 2016 wordt door de Raad op 13 september 2016 verworpen bij arrest nr. 174 577.

1.2. Verzoeker, die inmiddels meerderjarig is geworden, dient op 2 juni 2016 voor de eerste keer in eigen naam een asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het

dossier van verzoeker op 8 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 20 februari 2017. Op 28 februari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad vernietigd bij arrest nr. 200 748 van 6 maart 2018.

1.3. Verzoeker wordt opnieuw gehoord op 16 april 2018.

1.4. Op 14 mei 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse staatsburger en bent sjiïet. U bent geboren op 20/01/1998 te Bagdad, waar u uw hele leven gewoond heeft. Vanaf 2006 verbleef u samen met uw vader, [O.A.L.A.M.] [...], moeder en uw drie zussen in de Al Aamel-wijk.

Vanaf april 2015 kwam iemand van de sjiïtische militie Asaeb Ahl Al Haq naar jullie huis om u als strijder te rekruteren. Ook werd u door uw vrienden regelmatig aangesproken over de zaak. Uw vader kon de man steeds afwimpelen door te stellen dat u nog studeerde en u hen na uw eindexamens zou vervoegen. Na uw afstuderen, in september 2015, stelden ze uw vader voor een ultimatum: u of uw vader moest zich als strijder bij hen aansluiten, anders zouden jullie het met jullie leven bekopen. Hierop besloten jullie Irak te ontvluchten.

Sinds september 2015 hadden u en uw vader elk een reispaspoort. U reisde samen met uw vader per vliegtuig naar Erbil. Daar ontmoette u uw neef, [A.M.F.S.H.] [...], die eveneens om dwingende redenen Irak moest verlaten. Samen reisden jullie vanuit Erbil per bus naar Turkije, van waar jullie per bootje de overtocht naar Griekenland maakte. Vanop het Griekse vasteland zetten jullie de tocht per bus en trein verder tot in België, waar jullie drieën op 12/10/2015 aankwamen. Enkele dagen later, op 15/10/2015, dienden uw vader en uw neef een asielaanvraag in bij de Belgische instanties, uzelf was op dat ogenblik nog minderjarig. Behalve de gedwongen rekruteringspogingen van de milities haalde uw vader ook de algemene veiligheidssituatie in Irak aan.

Op 23/03/2016 werd de asielaanvraag van uw vader door het CGVS afgewezen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan zijn persoonlijk relaas geen geloof kon worden gehecht en omdat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad actueel niet kan beschouwd worden als een situatie van veralgemeend geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw vader tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Echter, zonder het resultaat van dit beroep af te wachten keerde hij eind mei 2016 met de hulp van IOM vrijwillig terug naar Irak. Het beroep werd door de RvV dan ook verworpen op 13/09/2016.

U was echter niet mee teruggekeerd met uw vader. U was op 20 januari 2016 meerderjarig geworden en diende een eerste asielaanvraag in eigen naam in op 2 juni 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de eerste pagina van uw reispaspoort, een kopie van de eerste bladzijde van het reispaspoort van uw vader, een medisch attest uit 2006 op naam van uw vader. U legt bovendien een document voor van de onderzoeksrechter in antwoord op de klacht die uw vader voor jullie vertrek uit Irak reeds had ingediend.

Op 28/02/2017 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens de beroepsprocedure legde u ook nog volgende bijkomende documenten neer: een aangifte bij de politie in Bagdad, een medisch attest uit een ziekenhuis in Bagdad, een gerechtelijk bevel, een verhoor van twee getuigen en foto's, documenten die allen verband

houden met een aanslag op het huis van verzoeker in Bagdad op 28 september 2017. De beslissing van het CGVS werd op 06/03/2018 vernietigd. U werd opgeroepen voor een bijkomend gehoor op het CGVS op 16/04/2018. U legde ten gehoren de bij de Raad gepresenteerde documenten met hun vertaling voor, alsook een psychologisch attest dd. 25/01/2017.

U beroept zich in het kader van uw asielaanvraag op de problemen die eerder door uw vader werden aangehaald, met name dat u en uw vader door [H.H.] van de sjiitische militie Asaeb Ahl al Haq gedwongen werden om hen als strijder te vervoegen. Uw vader kon een deal sluiten dat u zich na uw eindexamen zou aansluiten, waarop jullie onmiddellijk na uw laatste examen samen het land ontvluchten. Na de terugkeer van uw vader naar jullie huis in de Al Aamel wijk werd hij in september 2017, een jaar na zijn vrijwillige terugkeer naar Irak, nogmaals aangesproken door de sjiitische militie. Hij werd aangemaand om zich op het wijkkantoor te komen aanmelden, wat hij niet deed. Enkele dagen nadien werd jullie huis beschoten, uw zus raakte hierbij gewond aan haar rechterarm en rechterhand en werd in het ziekenhuis verzorgd. Uw vader diende klacht in bij de politie, samen met twee getuigen van het incident.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt tijdens uw tweede gehoor op het CGVS met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand moet opgemerkt worden dat dit summiere attest van een psychotherapeute inhoudelijk geen concrete elementen aanvoert waaruit blijkt dat u niet bij machte zou zijn, of in het verleden zou geweest zijn, om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Evenmin kon zulks in het kader van uw persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, u gaf hiertoe zelf evenmin enige concrete indicatie.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak bent ontvlucht samen met uw vader nadat een zekere [H.H.] van de sjiitische militie Asaeb ahl al Haq u en uw vader onder druk zette om jullie bij de militie aan te sluiten.

Er kan aan uw relaas echter geen enkel geloof worden gehecht. Zo blijken uw verklaringen met betrekking tot de aangehaalde feiten onaannemelijk vaag en tegenstrijdig. Bovendien zijn uw verklaringen tegenstrijdig met wat uw vader verklaarde in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, dat nochtans gebaseerd was op gedeelde asielmotieven: jullie vrezden immers dezelfde vervolgers, om dezelfde redenen. Tot slot is uw relaas niet in overeenstemming met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en slaagt u er niet in om in op overtuigende wijze aan te tonen dat uw situatie een uitzondering zou zijn op deze algemene bevindingen.

Uw eigen verklaringen over de feiten die zich voor uw vertrek zouden hebben gemanifesteerd zijn vaag en tegenstrijdig. Zo geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud ten overstaan van de DVZ nog te kennen dat [H.H.] voor het eerst naar uw vader kwam in mei 2015, u was toen naar eigen zeggen aan het studeren voor uw eindexamens in diezelfde maand (DVZ rubriek 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen stelde u dat [H.H.] voor het eerst langskwam in de maand april van het jaar 2015 (CG 1 p.5), om tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plots te verklaren dat [H.H.] voor het eerst bij jullie langskwam eind april 2014 (CG 2 p.2). Om een mogelijke vergissing uit te sluiten werd tot twee maal toe bevestiging gevraagd van deze datum waarop [H.H.] naar uw huis kwam om er met uw vader te spreken, waarop u met zekerheid aangaf dat het om april 2014 ging (CG 2 p.2), zijnde een jaar vroeger dus dan aanvankelijk beweerd, en bij benadering anderhalf jaar voor uw vertrek uit Irak in plaats van vijf maanden voor vertrek, een aanzienlijk verschil. U werd vervolgens geconfronteerd met uw eerdere uitspraken, waarbij u niet verder kwam dan te stellen dat zich in april 2015 óók incidenten waren geweest, maar dat het voor u persoonlijk in april 2014 al begon en toen voor het eerst [H.H.] thuis bij uw vader langskwam (CG 2 p.3). Uw verklaringen zijn dan ook manifest tegenstrijdig voor wat betreft de start van uw problemen, zonder dat u hiervoor een

aannemelijke uitleg weet te formuleren. De tegenstrijdigheid is compleet wanneer ook de verklaringen van uw vader omtrent dit eerst bezoek in rekenschap worden gebracht: wanneer uw vader gevraagd werd wanneer er voor het eerst sjjiitische milities naar zijn huis kwamen, antwoordde hij naast de kwestie en gaf vervolgens in vage termen aan dat ze sinds een jaar geleden of meer dan een jaar geleden langskomen, om uiteindelijk te preciseren dat ze sinds eind 2014 langskomen en heel 2015 door regelmatig langskwamen (CG verklaring vader, p.8-9), wat het midden houdt tussen uw eerste en uw tweede versie van de feiten. Aangezien deze flagrante tegenstrijdigheden de kern van uw asielaanvraag uitmaken, wordt de geloofwaardigheid van uw verhaal reeds danig aangetast.

U maakte na het tweede persoonlijke onderhoud bij monde van uw advocate, meester Vinois, nog opmerkingen over aan het CGVS met betrekking tot de notities van het (tweede) persoonlijke onderhoud. Hierin wordt gesteld : "Verzoeker bevestigt dat de druk reeds begon in 2014. Zijn vader en hem zelf werden in 2014 aangesproken om hen te overhalen dat [Y.] mee zou doen met de sjjiitische milities. Verzoeker legt uit dat zijn levensstijl niet "religieus genoeg" was voor de sjjiitische burens. Het is pas in 2015 dat de militie aan de deur van de familie Al Mussawi stond. Vanaf 2015, kwamen ze naar het huis van Mr [A.M.] en nam de druk toe" (opmerkingen persoonlijk onderhoud, 08/05/2018, meester E. Vinois).

Dergelijke toevoeging slaagt er hoegenaamd niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden op te helderen, wel integendeel. Waar de (onduidelijke) toevoegingen lijken te insinueren dat [H.H.] van de sjjiitische militie pas voor het eerst in 2015 bij uw familie aan de deur zou zijn geweest, en jullie voordien slechts informeel werden aangesproken door burens, is dit geheel in strijd met uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud. Hier werd immers meermaals gevraagd om uw verklaringen over het eerste bezoek van [H.H.] te verduidelijken, waarna u uiteindelijk expliciet en ondubbelzinnig stelde dat [H.H.] eind april 2014 voor het eerst naar uw vader kwam (CG 2 p.2 -3). De opmerking hieromtrent bij monde van uw advocaat heldert de tegenstrijdige verklaringen aangaande het eerst bezoek van [H.H.] aan uw vader dan ook niet op.

De precisering die u, in tegenstelling tot uw vader, wél aan de dag weet te leggen met betrekking tot de identiteit van jullie vervolgers (u kent de naam van de rekruterende militie en de naam van diens vertegenwoordiger) is bovendien niet aannemelijk en plausibel binnen de gehele context.

Hoewel uw vader niet kon vertellen wie of welke militie bij hem langskwam om naar u te vragen (zie beslissing vader), geeft u aan dat het [H.H.] van de militie Asaeb Ahl Al Haq was (CG 2 p.3). Dat uw vader niet over deze informatie beschikte, hoewel net hij diegene was die het gesprek met de man en militie in kwestie voerde (CG 2 p.2), is niet aannemelijk. Dat u, die verklaart niet bij deze gesprekken aanwezig te zijn geweest (CG 2 p.2, p.4), wél weet wie en welke militie bij uw vader langskwam, is dan ook uiterst opmerkelijk. Gevraagd hoe u wist dat net die man, [H.H.], bij jullie kwam geeft u aan : "mijn vader vertelde het mij" (CG 2 p.2, p.3). Ook wanneer u gevraagd hoe u wist dat uw vader precies met die militie Asaeb ahl al Haq gesproken had, verklaarde u opnieuw 'dat u het van uw vader wist' (CG 2 p.3). Aangezien uw vader tijdens zijn gehoor ten overstaan van het CGVS deze informatie nog schuldig moest blijven, is uw uitleg niet plausibel.

Uit uw latere verklaringen zou moeten blijken dat u de identiteit van de man kon afleiden aan de hand van de beschrijving die uw vader gaf, uw vader zou immers de naam van de man niet gekend hebben (CG 2 p.4, p.6). Uw uitleg hiervoor , dat u vader in de wijk rondhing en de man bijgevolg kende, maar uw vader hem niét kende omdat vader vaak uit ging werken (CG 2 p.4, p.6), klemt met uw bewering dat u nooit thuis was op de momenten dat de man bij jullie op bezoek kwam en uw vader kennelijk wél steeds thuis aanwezig was wanneer de man langskwam. Het is hoe dan ook in de huidige Iraakse context weinig aannemelijk dat uw vader de plaatselijke leider van de Asaeb Ahl Al Haq militie, die bovendien op slechts 7 huizen van jullie zou wonen, niet bij naam of toenaam zou kennen en hij evenmin zou weten van welke militie hij de leider is. Uit de verklaringen van uw vader blijkt immers dat hij van 1975 tot zijn vertrek in 2015 steeds in dezelfde wijk zou gewoond hebben, een korte periode in de Al Dora-wijk nagelaten (CG verklaring vader, p. 2).

Het is evenmin aannemelijk dat, gezien uw vader u de beschrijving van de man doorgaf, u op geen énkél moment - noch voorafgaand aan jullie vertrek, noch na jullie vlucht uit jullie herkomstland - aan uw vader zou hebben meegedeeld wie deze man volgens u was. Hoewel u vooreerst expliciet aangaf dat u uw vader zou hebben meegedeeld dat [H.H.] de bezoeker was, ontkende u dat kort nadien opnieuw (CG 2 p. 6-7). Opnieuw zijn uw verklaringen op cruciale punten incoherent en onaannemelijk. U heeft overigens geen zinnige verklaring waarom u de informatie waarover u beschikte niet zou gedeeld

hebben met uw vader en waarom jullie de gemeenschappelijke problemen of vervolgingsfeiten nooit zouden besproken hebben (CG 2 p.4). Dat u maar "16 jaar" oud was [sic](CG 2 p.7) is geen redelijke, afdoende verschooning hiervoor. Te meer gezien vader expliciet ook in uw naam om internationale bescherming verzocht (CG vader, p.8, p.11) had uw vader minstens op eigen initiatief bij u kunnen polsen wat u weet, te meer gezien de ernst van de situatie – jullie ontvluchtten samen jullie land van herkomst omwille van de dreiging van de sjjiitische militie, en te meer gezien het feit dat jullie ook na jullie aankomst in België nog gedurende meer dan 7 maanden maanden samen in het opvangcentrum verbleven terwijl uw vader de asielprocedure doorliep en u reeds meerderjarig was op het ogenblik dat uw vader door het CGVS werd gehoord. Er mag van verzoekers om internationale bescherming met nauwe familiale banden én een gedeelde vervolgingsvrees verwacht worden dat zij beiden minstens op de hoogte zijn van de kernpunten van hun gedeeld asielrelaas. De relatief jonge leeftijd van één van beide kan onvoldoende verschooning bieden voor de vastgestelde flagrante hiaten in de kennis van uw vader.

De door u aangebrachte precisering aangaande de identiteit van jullie vervolgers, zoals u ze naar voor bracht in het kader van uw eigen asielaanvraag (die nota bene pas werd ingediend op 02/06/2016, zijnde drie maanden na het ontvangen van de negatieve beslissing in hoofde van uw vader én bovendien ruim vijf maanden nadat u zelf meerderjarig was geworden), is gezien de hierboven geschetste context en omstandigheden géén aannemelijke kennis en lijkt sterk op een post-factum ingestudeerd relaas.

In tegenstelling tot de conclusie van uw advocate in de nota opmerkingen persoonlijk onderhoud, bent u er dan ook niét in geslaagd "geloofwaardige en preciese verklaringen af te leggen" (opmerkingen persoonlijk onderhoud, 08/05/2018, E. Vinois).

Wat betreft de kern van uw asielrelaas, met name dat u inroept dat u en uiteindelijk ook uw vader onder zware druk werden gezet om zich als strijder bij een militie aan te sluiten en te gaan vechten, dient tot slot benadrukt dat dergelijke beschrijving van de gang van zaken niet te rijmen valt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Immers, zoals blijkt uit het onderzoek van de researchdienst Cedoca, waarvan een schriftelijke neerslag aan het administratief dossier werd toegevoegd, is er in Irak op geen enkel ogenblik sprake geweest van gedwongen rekrutering door gewapende milities met het oog op het ronselen van strijders voor het offensief tegen IS. Wel integendeel, uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de milities net te kampen hebben met een overdaad aan vrijwilligers, waardoor slechts een deel van hen daadwerkelijk kan worden opgenomen in de militiestructuren. Uw verklaringen, dat men met vaste regelmaat aan uw deur stond met het oog op uw inlijving, zijn in het licht hiervan dan ook weinig aannemelijk. U werd tijdens uw tweede gehoor op het CGVS uitgenodigd om te reageren op de bevindingen in de beschikbare informatie. Hierbij gaf u toe dat er inderdaad geen algemene praktijk bestaat van gedwongen rekrutering, maar dat uw geval hier een uitzondering op zou zijn omdat het in uw geval 'iets persoonlijker' was (CG 2 p.4), u hoe dan ook weinig intensief met uw religieuze beleving bezig was; u geeft aan dat u niet deelnam aan pelgrimages naar heiligdommen, niet deelnam aan optochten, geen vlag aan uw huis had hangen en u niet vaak de husseinia bezocht (CG 1 p.6, CG 2 p.4). Uit de beschikbare informatie blijkt op geen enkele wijze dat mensen die minder uitgesproken hun religie beleven toch gedwongen gerekruteerd zouden worden. Uw verklaringen vinden dan ook geen bevestiging in de beschikbare bronnen. Bovendien stelde uitdrukkelijk dat van u geëist werd mee te gaan strijden tegen IS aan het front in Mosul toen u amper 17 jaar oud was (DVZ vragenlijst 3.5), en claimde u tevens dat u reeds sinds april 2014 (toen u amper 16 jaar oud was en bovendien twee maanden vóór het ontstaan van het front in Mosul) voor het eerst aangezocht werd om de sjjiitische milities te vervoegen (CG 2 p.2). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat er al helemaal geen sprake zou zijn van minderjarigen die onder dwang worden gerekruteerd. Wel zou er sprake zijn van sociale druk in bepaalde sjjiitische kringen en zouden ook in religieuze instellingen en religieuze scholen (madrassas) propaganda gemaakt worden voor de strijd tegen IS. Aangezien u zelf echter al aangeeft dat u ver af stond van dergelijk religieus milieu, vallen uw verklaringen niet te rijmen met de bekende informatie dat er geen sprake was of is van gedwongen rekrutering van strijdkrachten door de sjjiitische milities. Evenmin blijkt uit de beschikbare informatie dat sjjiiten die zich juist ver houden van de radicalere sjjiitische kringen wél onder druk zouden gezet worden om zich als strijder bij de milities aan te sluiten. Waar uw advocate in haar verzoekschrift poneert dat in casu de vervolging uitgaat van een buurman, iemand uit de wijk, aan wie uw vader persoonlijke beloftes had gedaan en het aldus zou gaan om interpersoonlijke relaties tussen de vervolger en de verzoeker (u), wordt voorbijgegaan aan de verklaringen van uw vader, waaruit duidelijk bleek dat hij zijn vervolger niét persoonlijk kende. De opwerping van uzelf en uw advocaat dat uw situatie afwijkt van de algemeen bekende informatie

waarover het CGVS beschikt (dewelke jullie overigens niet ontkennen noch weerleggen) omdat het om een persoonlijke kwestie ging onder bekenden vind dan ook geen enkele concrete grondslag.

U slaagt er evenmin in om concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat uw persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken, waarbij géén gedwongen rekrutering gebruikt wordt. Dat u af en toe werd aangesproken op uw ongeïnteresseerde houding ten opzichte van het uitvoeren van sommige religieuze rituelen of culturele gebruiken door mensen die u omschrijft als "vrienden" (CG 1 p. 5-6, CG 2 p.4, p.8) kan hoogstens gekwalificeerd worden als een zekere sociale druk, doch gezien het geheel van uw verklaringen kan niet worden weerhouden dat deze daden de proporties van een gerichte vervolging aannamen. Het feit dat u aangeeft dat uw vrienden door de milities op u "afgestuurd" werden als een verlengde van de druk tot rekruteren door [H.H.] (feiten die manifest ongeloofwaardig zijn gebleken) (CG 1 p.6-7), doet bovendien ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van deze bijkomende feiten.

U heeft om bovenstaande redenen uw asielrelaas niet aannemelijk gemaakt. Aangezien u ook de meest recente feiten, met name de beschieting van jullie huis in september 2017 nadat uw vader zich niet aanbood bij de militie, rechtstreeks linkt aan de eerder aangehaalde vervolgingsfeiten, kan ook aan deze bijkomende verklaringen geen geloof worden gehecht. U legt met betrekking tot deze recente feiten enkele bijkomende documenten voor, (aangifte, antwoord op aangifte, een kleurenkopie van de getuigenverklaringen, medisch attest) waaruit moet blijken dat uw zus bij een beschieting van jullie huis in september 2017 gewond raakte aan haar rechterhand en rechterarm. Op sommige van de door u voorgelegde foto's blijkt inderdaad de arm en hand van een meisje, afgebeeld met onder meer uw vader, met verband omzwachteld te zijn, doch een duidelijke foto van de verwondingen an sich werd niet voorgelegd. Op enkele andere foto's van het meisje is haar rechterhand daarentegen wel zichtbaar, en dit opvallend genoeg zónder enig zichtbaar teken of spoor van een - recente, ernstige- verwonding. Hierdoor ontstaat minstens de indruk dat de bewuste foto's in scène gezet kunnen zijn en de verwondingen zoals opgelijst in de bijhorende schriftelijke documenten (aangifte, getuigenverklaring, medisch attest) niet stroken met de realiteit. Hoe het ook zij, bevatten de voorgelegde foto's geen enkele indicatie van waar of wanneer ze zouden genomen zijn. Zij kunnen evenmin aantonen in welke omstandigheden eventuele verwondingen zouden zijn opgelopen en zijn dan ook niet van die aard dat zij bovenstaande conclusie met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas drastische kunnen ombuigen. In tegenstelling tot wat uw advocaat in haar verzoekschrift poneert met betrekking tot een foto waarop uw vader en zus voor het beschoten huis zouden zijn afgebeeld, werd dergelijke foto niet neergelegd in het kader van uw asielprocedure (noch bijgevoegd aan het verzoekschrift, noch neergelegd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud). De foto's van kogelinslagen in een gebouw kunnen eender waar, eender wanneer genomen zijn en tonen geen rechtstreeks verband met de door u aangehaalde vrees. De getuigenverklaring betreft bovendien slechts een kleurenkopie, dewelke gezien zijn vatbaarheid voor manipulatie hoe dan ook geen bewijskracht heeft.

Het loutere gegeven dat uw vader zich ook na zijn vrijwillige terugkeer naar Irak (na verloop van tijd) opnieuw gevestigd bleek te hebben in hetzelfde huis als waar jullie samen uit gevlucht waren, hoewel hij een militieleider zou vrezen die amper zeven huizen verder woont, benadrukt de ongeloofwaardigheid van uw relaas nog verder. De verduidelijking die na het persoonlijk onderhoud werd toegevoegd in verband met de verblijfplaats van uw vader en de huidige situatie van uw gezin (opmerkingen persoonlijk onderhoud, 08/05/2018, E. Vinois; betreffende : CG 2 p. 8-9), verandert op zich niets aan bovenstaande.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De door u voorgelegde documenten, met name uw identiteitsdocumenten en een medisch attest op naam van uw vader, werden reeds voorgelegd en beoordeeld in het kader van de asielaanvraag van uw vader. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen ondersteunen, wat niet het geval is. In casu werd vastgesteld dat zowel uw verklaringen (zie supra), als de verklaringen van uw vader, die omwille van precies dezelfde vluchtmotieven een asielaanvraag had ingediend (zie beslissing vader), geloofwaardigheid missen. De bewijswaarde van de aangebrachte documenten wordt in dit opzicht al danig gerelativeerd.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie waarvan een kopie aan het administratief toegevoegd, dat corruptie en documentenfraude welig tiert in uw land van herkomst en gelijk welk document tegen betaling kan verkregen worden.

Er zijn nog meer indicaties die de bewijskracht van de door u voorgelegde documenten ondermijnen. Het door u aangebrachte antwoorddocument van de onderzoeksrechter werd volgens uw verklaringen bekomen door een oom, die zich tot het politiekantoor wendde om de klacht die uw vader voor jullie vertrek had ingediend, op te volgen (CG 1 p.4, p.7). Er moet echter worden opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van het stuk: zo verwijst de brief naar een klacht die u zélf zou hebben ingediend en dus niet – zoals u nochtans beweerde - , naar een klacht op naam van uw vader (CG p.4, p.7, vertaling document werd opgenomen in gehoorverslag 1, achteraan). Dergelijke ongerijmdheden doen verder afbreuk aan de bewijswaarde van dergelijk document, het kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook geenszins herstellen, wel integendeel.

Het psy-attest dat u voorlegt (gedateerd van januari 2017) bevat geen gegevens die een ander licht werpen op bovenstaande bevindingen en ondersteunt enkel uw verklaring dat u (naar eigen zeggen een drietal keer, CG 2 p.9, in de periode 2015 tot januari 2017) op gesprek ging bij een psychotherapeute. Het gegeven dat u drie keer een psychologe bezocht omwille van stressklachten biedt geen concrete indicatie dat u niet in staat zou zijn om op normale wijze aan de asielprocedure deel te nemen, noch kon tijdens het gehoor blijken dat specifieke steunmaatregelen aangewezen zouden zijn. Ondanks de uitnodiging daartoe (CG 1 inleiding, CG 2 inleiding), heeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding gemaakt van problemen of moeilijkheden tijdens het gehoor.

Waar uw advocaat na het persoonlijk onderhoud nog de toevoeging maakte dat u niet akkoord gaat met de vertaling van één bepaalde passage uit de notities van het tweede persoonlijke onderhoud (opmerkingen persoonlijk onderhoud, 08/05/2018, E. Vinois; betreffende : CG 2 p.5) moet worden vastgesteld dat vertaalproblemen op geen enkele manier blijken uit geheel van het gehoorverslag en de toegevoegde correctie hoe dan ook geen enkele afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

U heeft niet aannemelijk gemaakt bij terugkeer naar uw land van herkomst een ernstig risico op vervolging of het lijden van ernstige schade te lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische

aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende

beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar het feit dat u vaak gewaarschuwd werd om uw godsdienst (actiever) te praktiseren en (alle) rituelen uit te voeren, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u minder actief uw sjiitische religie praktiseerde dan sommige vrienden of kennissen en niet naar alle heiligdommen ging, niet deelnam aan optochten of geen vlag aan uw huis hing, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (*supra*). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Wat betreft het eerste onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker uiteen:

“1. Toekenning van het vluchtelingenstatus

Het CGVS stelt vast dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

- *Aangaande de tegenstrijdigheden tegen het relaas van de verzoeker en die van zijn vader*

Enkele asielaanvraag moet individuele worden behandelen. Het CGVS kan niet verwijten aan de verzoeker dat zijn vader sommige informatie niet met het CGVS heeft gedeeld of dat hij over sommige informatie niet beschikte. Bovendien zegt de verzoeker specifiek dat het over zijn problemen gaat (gehoorverslag II, p.4) en dat hij niet aanwezig was bij het interview van zijn vader en dat hij dus niet kan zeggen dat hij zich beroept op zijn verklaringen. Verzoeker herhaalt dat hij het verteld van ijn eigen visie, hoe hij zelf geviseerd was (gehoorverslag II, pp.4-5)

- *Met betrekking tot het beginpunt van hun problemen*

Het CGVS beschouwt dat de verklaringen van de verzoeker en die van zijn vader met betrekking tot de eerst keer dat [H.H.] naar hun huis kwam, tegenstrijdig en vaag zijn.

De CGVS heeft niet het verschil tussen de eerste keer dat de verzoeker genaderd werd (en dat [H.H.] met andere militeleden naar zijn huis kwam) en wat hij beschouwt als het beginpunt van zijn problemen, begrepen. De verzoeker heeft het echter goed uitgelegd in zijn tweede gehoor (CGVS II, pp.2-3)

In 2014 werden alle jongeren genaderd om sjjiitische milities te vervoegen: “In 2014, the so-called Islamic State took over about one-third of Iraq’s territory, including Mosul, the country’s second-largest city. At the time, there was a genuine fear that the predominantly Sunni fighters of the Islamic State were close to capturing Baghdad. Since then, the Iraqi government—backed by a diverse cast of allies, including Iran and the United States, as well as Shia, Sunni, and Kurdish fighters—has worked to win back the territory. To accomplish this, tens of thousands of Iraqis have volunteered for military service. When the war against the Islamic State began in 2014, Iraq’s security apparatus collapsed, leading many volunteer fighters to join paramilitaries rather than the weakened military or police forces. These substate forces were grouped under an umbrella organization called the Popular Mobilization Forces (PMF), or al-Hashd al-Shaabi in Arabic. Although the PMF’s size is heavily contested, the group includes over 60,000 fighters. Others estimate that the number ranges from 60,000 to 140,000. According to a PMF spokesman, for instance, as of the end of 2016, the organization includes around 142,000 fighters in fifty or so groups. Despite the confusion over numbers, in the absence of a strong state security apparatus, the group has helped successfully liberate most of Iraq’s towns and cities since it was formed.” De militeleden kwamen op alle deuren om jongeren te rekruteren. Het was niet verplicht en de meerderheid aanvaardden uit hun eigen wil. De verzoeker werd niet speciaal geviseerd. De militeleden kwamen op school en naar de moskee om propaganda te maken. De verzoeker heeft uitgelegd dat al zijn vrienden op school op deze moment AAH hebben vervoegd. Hij woonde in een sjjiitische wijk en iedereen ondersteunde AAH.

De persoonlijke problemen van de verzoeker begonnen in april 2015 wanneer de militeleden opmerkten dat de verzoeker niet uit zijn eigen wil AAH zou vervoegen. Op deze moment kwam [H.H.] naar zijn huis om met zijn vader te bespreken. Hij bezocht de verzoeker vaaker en vaaker om hem onder druk te zetten en de situatie werd snel onverdraaglijk.

Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van de Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

Paragrafen 39 en 201 van de procedure gids van UNHCR ook bepalen dat « [...] il convient de tenir compte de toutes les circonstances pour se faire une idée exacte de la situation de celui qui demande le statut de réfugié. » en « Très souvent, le processus d'établissement des faits ne sera achevé que lorsque la lumière aura été faite sur tout un ensemble de circonstances. Le fait de considérer certains incidents isolément hors de leur contexte peut conduire à des erreurs d'appréciation.² »

In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002).

- Met betrekking tot de identiteit van hun vervolgers

Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat zijn vader de naam van de militie en de vertegenwoordigers die aan hem hebben gesproken, niet kende terwijl de verzoeker kende deze informatie wel.

Reeds sinds het begin van zijn eigen asielaanvraag is de verzoeker in staat om met duidelijkheid te spreken over zijn vervolger: Meneer [H.H.], gekend ook als [A.F.] (vragenlijst van 2 juni 2016, p. 1, vraag 5).

De verzoeker was inderdaad nooit aanwezig toen [H.H.] met zijn vader kwam praten. Zijn vader vertelde hem deze gesprekken en de verzoeker leidde eruit af dat de man [H.H.] was. Immers heeft de verzoeker duidelijk uitgelegd dat hij wist hoe [H.H.] was omdat hij bekend in de wijk was. Hij sprak heel vaak met de jongeren van de wijk en probeerde om hem te recruteren. De vader van de verzoeker werkte de heel dag buiten hun wijk et hij bleef thuis de rest van zijn tijd. De vader van de verzoeker kent Haji Hussien van zien, hij wist dat hij Said of Hadji genoemd werd. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, [H.H.] is geen leider van AAH, hij is alleen en bekende man in de wijk omdat zijn rol was om jongeren binnen de wijk te rekruteren et te overtuigen dat ze AAH zouden moeten vervoegen. De verzoeker heeft verduidelijkt dat al zijn vrienden AAH hebben vervoegd dus ze kenden allemaal [H.H.].

Bovendien is het feit dat de vader van de verzoeker in deze wijk sinds 1975 woonde, helemaal niet relevant omdat AAH sinds alleen 2011 actief in deze regio is. "Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) Formed from a splinter group of the Mahdi Army in 2006 and headed by Qais al-Khazali, a former hardline Mahdi Army militant, the AAH advocates the "Wilayat al-faqih" political system and overtly follows the traditional Iranian revolutionary clerics, such as Ayatollah Ruhollah Khomeini, Kazim al-Haeri and the current Iranian Supreme Leader Khamenei, as well as to some Iraqi Shi'a clerics, such as Muhammad Sadiq al-Sadr, Muqtada's deceased father (Ahl al-Haq, March 23, 2013). The AAH has a close relationship with Soleimani, from whom it receives financial and military assistance. The group became active in the Iraqi political scene from 2011, with the support of al-Maliki, who facilitated its outreach to the population after the withdrawal of the U.S. troops in 2011 (al-Arabiya, November 6, 2014). The AAH is currently involved in fierce fighting against the Islamic State in the most keenly contested areas, including Tikrit, where it has deployed several thousand fighters (Iraq News Network, April 4; al-Mustakbal, February 24)."³

Eindelijk valt het duidelijk op dat het, voor de vader van de verzoeker, moeilijk om precies te zijn in de data (gehoorverslag pp.4-5, pp.7-8). Hij heeft geen opleiding gevolgd, was kapper en vrachtwagenchauffeur. Zijn algemene vaagheid wordt hem verweten, misschien is het hier eerder het probleem van het niet in acht nemen van het specifiek profiel van de vader van verzoeker. Ook omtrent banale zaken kan de vader van verzoeker maar moeilijk preciese antwoorden geven, vooral dan wat betreft de data. Het is ook opmerkelijk dat de Protection Officer heel vaak vraagt om welke maand het gaat. Het is ook opmerkelijk dat de PO eigenlijk niet vroeg wie- welke persoon aan zijn deur stond, maar eerder enkel « welke mitlie ». Misschien had de vader van verzoeker die [H.H.] wel kunnen beschrijven indien het gevraagd werd. Verzoeker zelf heeft meer bijkomende informatie moeten vragen aangaande deze man, nadat zijn vader teruggekeerd was. Zo kende verzoeker bvb zelf de volledige naam van Hadj Hussain niet en moest één van zijn vrienden hem dit later vermelden.

De beslissing van 28 februari 2017 van verwerende partij, die ondertussen vernietigd werd, nam als argument het feit dat de vader van verzoeker zomaar naar de Al Aamel wijk terugkeerde waar hij de problemen kende met de militie. Ondertussen, kende de familie er wel problemen, zodanig dat dit evenement zeker een bewijs is van de actuele vrees. Verzoeker herinnert het derde paragraaf van punt 2.3.2 van het arrest van 6 maart 2018 n° 200.748 dewelke luidt dat : « Het gegeven dat verzoekers vader vrijwillig terugkeerde en de vraag waar hij nu verblijft, hebben enwel niet te maken met de eesentie van verzoekers asielrelaas en zeggen niets over de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging. ». In punt 2.3.4. van het arrest herrinnert de Raad eraan dat de« beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis ». Het is ook onbetwist door verwerende partij dat de vader van verzoeker in 2006 beschoten werd (gehoorverslag p.9). Ook hier kon verzoeker niet vermelden welke milities precies hem beschoten. Nochtans, was het gevaar werkelijk

aanwezig. Het is dus niet omdat de vader van verzoeker de identiteit van de milities niet kent, dat hij geen gegronde vrees voor vervolging koestert.

- *Aangaande de rekrutering van de Asaeb Ahl Al Haq militie*

Het CGVS wijst de asielaanvraag van de verzoeker af op grond dat dit soort rekrutering en zware druk om als strijder te gaan vechten in tegenstelling met de informatie waarover het CGVS beschikt, is.

Eerst heeft de verzoeker echter uitgelegd waarom zijn geval verschillend was in zijn gehoor (gehoorverslag CGVS II, p.5) omdat hij half soennitische half sjiiitische is wat de verwerende partij niet in twijfel trekt. In zijn vrije relaas klaart verzoeker al aan dat hij niet gelovig genoeg was in de ogen van de sjiiitische milities van zijn wijk, die hem dagelijks kenden. Het was eerder een kwestie van « strekking » dan van gedwongen rekrutering, zoals de vrees eigenlijk valselijk bestempeld werd. Verzoeker wordt door zijn wijk, waaronder milities, beschuldigd van « slechte » sjiit te zijn. Zich bij de milities aansluiten, zou een bewijs van zijn loyaliteit vormen. Vanaf zijn eerste gehoor was de verzoeker er heel duidelijk over. Hij werd beschuldigd van « zoon van de soennieten » en hij moest zijn ware « strekking » aantonen. Dit kon volgens [H.H.] enkel door te vechten. Die verklaringen (gehoorverslag pp. 5-8) tonen aan dat men zich een specifieke context bevindt, waarbij de vrienden van verzoeker zijn gewoontes van dichtbij controleerden en hierop kritiek gaven. De verwerende partij heeft helemaal niet rekening gehouden met deze informatie. Tijdens beide gehoren legt verzoeker uit dat de andere hem als « een soenniet aanzien ». Zijn moeder is dan ook soenniet en dit is geweten in de wijk.

Volgens artikel 48/3§5 “Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.” Nergens blijkt de bestreden beslissing het opgeworpen profiel van verzoeker ernstig te onderzoeken

AAH is een sjiiitische milite die veel gewelddaden tegen soennitische plegen: In the period from 2011-2014, the AAH also became known for its commitment to use violence on behalf of the Maliki government and for stoking sectarian violence. Following its entrance into the political process, the group quickly earned a reputation for being the military muscle behind Maliki's Shiite political faction. [26] For instance in 2013, the Maliki government allegedly used AAH fighters to police the Anbar province in lieu of the Iraqi police. [27] Additional reports allege that AAH fighters began jailing or executing anti-Maliki Sunni Arab tribesmen in southern and central Iraq toward the end of 2013 and in to 2014. Human Rights Watch reported that AAH fighters killed 109 Sunni men in the outskirts of Baghdad between March and early July of 2014. [28]4”

Ten-tweede heeft de verwerende partij een simplistische analyse van de rekrutering binnen AAH gedaan. Er is geen gedwongen rekrutering waar mensen met geweld worden verplicht om te gaan vechten. De leden van AAH overtuigen jongeren dat ze aan het gevecht willen deelnemen. Ze maken schikkingen met de jongeren en hun families die ze later niet kunnen weigeren. Er zijn ook en heel sterke sociale druk omdat de hele omgeving van de verzoeker AAH had vervoegd.

Objectieve bronnen bevestigen dat AAH jongeren wel proberen om in te lijven end at ze inspanningen maken om jongeren aan te werven: “AAH recruitment focuses on two strategies: traditional propaganda efforts to raise the group's profile, and a comprehensive religious system aimed to indoctrinate and recruit members. AAH has also emulated groups like ISIS by using social media to expand recruitment throughout the Middle East, South Asia, and the West.* The group also owns and operates Iraqi TV channel al-Aahd.* One of the main ways AAH draws recruits is by advertising itself as a protector of the Shiite community within Iraq and abroad. AAH uses posters and issues calls for recruits on Iraqi television stations, often emphasizing its connection with Iran and Hezbollah.* One AAH member said that he was drawn to AAH because it was “protecting the Shiite community inside Iraq and abroad as well.”* In the past, the most important galvanizing point for Iraqis to join AAH and go to Syria to fight alongside Assad forces was the defense of the Sayeda Zenab shrine, a Shiite holy site in a Damascus suburb.* AAH has seized homes and offices in Baghdad in order to establish recruiting centers where would-be volunteers could go to join other Shiites fighting in Syria.* In southern Iraq, posters urge men to join the fight in Syria with other Iraqi Shiites and provide a hotline number to call.* In August 2012, AAH distributed over 20,000 posters with AAH's logo; a photograph of Iran's Supreme Leader, Ayatollah Ali Khamenei; and a photograph of the late Iraqi Grand Ayatollah Mohammad Mohammad Sadeq al-Sadr. The posters were plastered on buildings and billboards and also used in street demonstrations.* AAH's second, but perhaps most comprehensive, recruitment strategy is a religious activism and education system. The group has used two mosques in particular, the Sabatayn mosque in Baghdad and the Abdullah al-Radiya mosque in al-Khalis, as hubs for recruitment. * AAH leaders give sermons at these mosques, advocating social and religious reform in Iraq in an attempt to entice attendees into joining, financing, or otherwise contributing to AAH's mission.* AAH has expanded its reach through a network of religious schools known as the “Seal of the Apostles.” These schools, spread throughout

Iraq, serve as propaganda and recruitment facilities for the group. As with its military and political structures, AAH also appears to be emulating Hezbollah by launching social services programs for widows and orphans. In March 2017, AAH leader Qais al-Khazali gave a speech calling for PMF influence in the Iraqi university system, and specifically calling for a 'PM[F] University.' Analysts have noted with concern that the call appears to mimic Iranian-style "cultural revolution" tactics from the 1970s.* AAH's recruitment efforts are funded in large part by Iran."*

Ten derde beweert het CGVS dat sjjiitische militia minderjarigen niet rekruteren. Deze informatie zijn helemaal ontkrachten door objectieve bronnen: " AAH has recruited thousands of fighters, including child soldiers, according to findings by Human Rights Watch. Fifteen-year-old Muthanna Qasim al-Kibali, for example, was killed in October 2015 while fighting alongside AAH."

□ *Aangaande de documenten neergelegd door de verzoeker en zijn huidige situatie*

Na de terugkeer van de vader van de verzoeker in 2016 werd hij aangesproken door AAH en aangemaand om zich op het wijkkantoor te komen aanmelden, wat hij deed niet. Enkele dagen nadien werd het huis van de verzoeker en zijn familie beschoten. Zijn zus werd ernstig gewond aan haar rechterarm en rechterhand en werd in het ziekenhuis verzorgd. De vader van de verzoeker diende klacht bij de politie samen met twee getuigen van het incident. Het CGVS heeft geen rekening gehouden met dit incident terwijl de verzoeker heeft verschillende documenten in verband met dit incident neergelegd (in een bijkomende nota d.D. 8 februari 2018): een aangifte bij de politie, een medische attest uit een ziekenhuis in Bagdad betreffende zijn zus, een gerechtelijk beven, een verhoor van twee getuigen en foto's. Betreffende de moment waarop de vader van de verzoeker een klacht indiende en hoe precies die klacht werd ingediend, verzoeker antwoordt duidelijk in zijn gehoor (gehoorveslag pp.4 en 7). Het CGVS heeft helemaal geen serieuze argumenten om de bewijswaarde van die documenten niet in acht te nemen.

Het loutere feit dat corruptie en documentenfraude frequent in Irak is, niet een voldoende argument is om al de documenten van de verzoeker af te wijzen. Volgens Uw Raad " S'agissant du motif portant sur la corruption généralisée en Irak, le Conseil estime que le constat qu'il existe en Irak un degré élevé de corruption et un commerce de documents de complaisance, dès lors qu'il repose sur une documentation dont la fiabilité n'est pas contestée, justifie qu'il soit fait preuve de circonspection dans la prise en compte des documents provenant de ce pays, même s'il ne peut être conclu de manière automatique à leur caractère frauduleux. » (RVV 200.851)

Het feit dat de vader van de verzoeker en vrijwillige terugkeer naar Irak heeft gedaan heeft niets te doen met de asielaanvraag van de verzoeker. Het werd al benadrukt door Uw Raad in het derde paragraaf van punt 2.3.2 van het arrest van 6 maart 2018 nr° 200.748 dewelke luidt dat : « Het gegeven dat verzoekers vader vrijwillig terugkeerde en de vraag waar hij nu verblijft, hebben enkel niet te maken met de eesentie van verzoekers asielrelaas en zeggen niets over de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging. ». De vader van de verzoeker besloot om terug te keren omdat de moeder en du zussen van de verzoeker in een moeilijke en gevaarlijke situatie waren.

Betreffende de neergelegd document met betrekking tot de klacht die de vader van de verzoeker voor hem had ingediend, wijst de verwerende partij deze document af omdat "uw verklaringen niet stroken met de inhoud van het stuk: zo verwijt de brief naar een klacht die u zelf zou hebben ingediend en dus niet – zoals u nochtans beweert – naar een klacht op naam van uw vader". Als de vraag werd gesteld, had hij kunnen beantwoorden dat hij als minderjarig niet een klacht kon indiennen. Hij moest dus op naam van zijn vader zijn klacht indienen. Toen hij meerderjarig word, werd de klacht op zijn eigen naam bewaard.

Blijkbaar, kon verwerende partij niet de juiste conclusie afleiden uit de neergelegde documenten. Had ze dat wel gekund, zou de hele situatie en het opgelopen gevaar ook duidelijker geweest zijn in haar ogen."

Wat betreft het tweede onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming, zet verzoeker uiteen:

"In subsidiaire orde, vraagt de verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet:

"§2.Ernstige schade bestaat uit:

- 1. Doodstraf of executie; of,*
- 2. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

3. ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

In zijn arrest *Diakité*, omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict als “een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, para. 28).

Eerst verwijst de bestreden beslissing naar een COI focus van 26 maart 2018 die niet te vinden is in het administratief dossier. De enige COI focus in het administratief dossier is die van 7 februari 2017.

De verwerende partij trekt niet in twijfel in de bestreden beslissing het bestaan van een gewapend conflict in Irak en in Bagdad; dat er hevige gevechten plaatsvinden (bomaanslagen, ontvoeringen, moorden, ...) waarvan burgers de eerste slachtoffers worden. Het CGVS betwist ook niet dat er een gewapend conflict plaatsvindt in alle wijken van Bagdad. Het COI Focus geeft een duidelijke lijst van vele zware aanslagen die in Bagdad hebben plaatsgevonden (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, pp.39-45). Het COI Focus gaat ook over de verschillende problemen gebonden met de sjjiitische milities die ongestraft gedragen.

Echter is de tegenpartij van mening dat de Iraakse hoofdstad niet wordt geteisterd door willekeurig geweld op dit moment.

Hoewel Bagdad niet de hoofdzakelijke strijdplaats is tussen de Islamitisch Staat (IS) en het regeringsleger, wordt het wel regelmatig getroffen door aanvallen van de IS en beheerst door sjjiitische milities.

Grotere risico voor soenitische staatsburgers

Volgens Uw Raad “Evenmin wordt in twijfel getrokken dat verzoekers soenniet zijn. Blijkens de informatie vervat in het administratief dossier lopen soennieten in Bagdad grotere risico's om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld door de sjjiitische milities. (...) De Raad verwijst naar de rechtspraak van de Algemene Vergadering. Hoewel de mate van het willekeurig geweld in Bagdad niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, kunnen bepaalde persoonlijke omstandigheden aanleiding geven tot een verhoogd risico, zelfs wanneer dit geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert” (RvV 29 maart 2018, nr. 201 900).

In een andere arrest heeft Uw Raad beoordeeld dat “De même, le Conseil constate à la lecture des informations disponibles concernant le pays d'origine du demandeur, le rapport intitulé « COI Focus - Irak – La situation sécuritaire à Bagdad » du 25 septembre 2017 (dossier de procédure, pièce 6.), fait état d'une forte montée en puissance du pouvoir des milices chiites à Bagdad, qui par ailleurs y exercent un pouvoir important. Il ressort de ces informations que ces milices chiites suscitent la méfiance de la minorité sunnite qui craint une reprise de la guerre civile de 2006 à 2007 ; que les milices chiites utilisent la manière forte en procédant à des arrestations, des mauvais traitements sur les personnes arrêtées et se rendent aussi coupables de certaines disparitions (page 44). Il ressort également de ces mêmes informations qu'à Bagdad, les Sunnites courent un plus grand risque que les Chiites d'être victimes des milices chiites. Grace aux succès militaires qu'elles ont remportés face à l'EI dans d'autres régions du pays, ces milices ont encore accru leur influence et entendent à présent tirer un bénéfice politique de leur position de force » (page 44). » (RVV 200.851)

De verzoeker is beschouwt als soenniet door mensen in Bagdad omdat zijn moeder soenniet is en omwille van zijn gebrek aan religieuze gewoonte. Het CGVS heeft absoluut geen rekening gehouden met deze element.

Aantal burgers slachtoffers in Irak

Bagdad blijft in feite de Iraakse regio die het meest getroffen wordt door het geweld. Hoewel de Islamitische Staat terrein verliest in andere delen van Irak, verhoogt de IS zijn terreur strategie in de hoofdstad.

De krant « Le Monde » stelde dat « l'EI privilégie les attaques de diversion pour fixer les troupes irakiennes loin du front, les obligeant à se redéployer en position défensive autour de la capitale, et pour attiser les tensions confessionnelles entre sunnites et chiites » (H. SALLON, « L'état Islamique multiplie les attaques en Irak », Le Monde, http://www.lemonde.fr/proche-orient/article/2016/03/09/l-etat-islamique-multiplie-les-attaques-en-irak_4879246_3218.html#XLFJ8tLrw5J5SSY.99).

Nog heel recent kon er worden gelezen betreffende de aanvallen van de IS in Bagdad: « Baghdad witnessed an increase in casualties due to several large attacks. Islamic State fighters went into a town in Tarmiya in the north killing 21 and wounding 10. Two weeks later a suicide bomber hit a funeral in that same district leaving 8 killed and 31 injured. The week after that another suicide bomber blew up a café with 7 dead and 16 wounded. That was the reason why casualties went from 51 in April to 146 in May.

"7 Baghdad 46 Incidents 61 Killed 1 Hashd 3 ISF 57 Civilians 85 Wounded 3 ISF 82 Civilians 16 Shootings 14 IEDs 2 Sticky Bombs 2 Suicide Bombers 2 Grenades 1 Mortar 1 Car Bomb Dismantled - Op 7 juni 2018: "Au moins 18 personnes ont été tuées et plus de 90 blessées dans une explosion survenue mercredi à Bagdad dans le quartier de Madinat al Sadr, a-t-on appris auprès de la police irakienne. »⁸

- Op 24 mei 2018 « Quatre personnes ont été tuées et quinze ont été blessées lors d'un attentat suicide, jeudi matin, dans le nord ouest de Bagdad. Un attentat suicide a fait au moins quatre morts et quinze blessés tôt jeudi matin à Bagdad, selon un nouveau bilan obtenu de source militaire irakienne. L'attaque s'est produite dans le quartier majoritairement chiite de Choula, dans le nord-ouest de la capitale irakienne. Dans un communiqué, les services de sécurité irakiens précisent que le kamikaze a actionné sa charge après avoir été encerclé par les forces de sécurité à l'entrée d'un parc du quartier. Aucun groupe n'a revendiqué la responsabilité de cet attentat, qui porte cependant la marque de l'organisation Etat islamique. Deze informatie bewijzen dat sinds een jaar aanslagen in Bagdad heel frequent en dodelijk blijven."⁹

Sjiitische milities

Voorts, blijkt uit de bestreden beslissing dat "de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden" (beslissing, p. 6).

Deze sjiitische milities zijn gewapend, betaald en gesteund door de Iraakse regering. Ze handelen straffeloos. Soennitische burgers zijn vaak het doelwit van deze daden van geweld, maar niet uitsluitend artikel van Human Rights Watch, "Iraq: Possible War Crimes by Shia Militia - Sunnis Targeted in Muqadadiya after ISIS Attack", 31 januari 2016, <https://www.hrw.org/news/2016/01/31/iraq-possible-war-crimes-shia-militia> ; het rapport van de United States Army War College, "Iraq's Shia Warlords and Their Militias: Political and Security Challenges and Options", juni 2015, <http://www.strategicstudiesinstitute.army.mil/pdffiles/PUB1272.pdf>).

Als gevolg, zijn burgers nog steeds massaal getroffen door geweld die zich in de Iraakse hoofdstad afspeelt.

Een rapport van de Verenigde Naties betreffende de "ernstige en uitgebreide" gevolgen van het conflict in Irak op burgers zegt dat: "From 1 January 2014 through to the end of October 2015, UNAMI/OHCHR recorded at least 55,047 civilian casualties as a result of the non-international armed conflict in Iraq: 18,802 killed and 36,245 wounded. During the period covered by this report, 1 May to 31 October 2015, a minimum of 10,911 civilian casualties resulted from the ongoing violence, including at least 3,855 persons killed and 7,056 wounded. Baghdad was the most affected governorate, with a minimum of 6,168 civilian casualties (1,875 killed and 4,293 wounded). (...) Improvised explosive devices (IEDs), including body-borne (BBIED), vehicle-borne (VBIED), and suicide vehicle-borne (SVBIED) devices, were the deadliest tactic used against civilians, resulting in at least 7,086 civilian casualties (1,717 killed and 5,369 wounded) during the reporting period. As noted, the actual number of civilian casualties could be much higher than those recorded. Additionally, the number of civilians who have died from the secondary effects of violence, such as lack of access to basic food, water or medical care is unknown" (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights and United Nations Assistance Mission for Iraq, "Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015", <http://www.ohchr.org/Documents/Countries/IQ/UNAMIRreport1May31October2015.pdf> , pp. 5-6).

Bovendien, wat betreft het aantal burgerslachtoffers in Irak, verwijst Cedoca in de COI Focus Veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017 naar de bron "Iraq Body Count" (IBC), "een Britse ngo die de door geweld omgekomen burgers in Irak telt sinds het begin van de Irak-oorlog in 2003". Volgens Cedoca, komt de meest accurate informatie van IBC. Zijn definitieve gegevens worden enkele maanden na de feiten gepubliceerd nadat een grondig onderzoek naar de incidenten werd gedaan.

We kunnen ons terecht vragen stellen over de kwaliteit van deze bron. IBC verzamelt informatie over gewelddadige sterfgevallen die aangekondigd worden in andere media, of vastgesteld door mortuaria in beschikbare verslagen. Aangezien er geen "actief" onderzoek van geïsoleerde gebeurtenissen door IBC uitgevoerd wordt, wordt een groot aantal slachtoffers niet aan de kaak gesteld. De media besteden inderdaad meer aandacht aan gebeurtenissen waarbij vele doden vielen. Bijgevolg stemmen de gegevens van IBC niet overeen met de werkelijkheid (Caritas international en CIRE, « Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », bovenvermeld, pp. 35-37).

Het artikel "Iraq Body Count : Undercounting Death With Pro-war Cash" opgesteld door Ahmed Nafeez en gepubliceerd op de website 'Clearing House', uitte ernstiger beschuldigingen tegen IBC. Nafeez beschuldigt IBC om fondsen te ontvangen van actoren die een belang hebben bij het Iraakse conflict (o.a. Amerikaanse, Zwitserse, Noorse en Duitse ministeries van Buitenlandse Zaken). Hoewel het

gebruik van deze informant rechtmatig is gezien het gebrek aan bronnen die burgerslachtoffers van het conflict tellen, moest Cedoca toch in zijn verslag benadrukken dat een zekere partijdigheid niet uitgesloten is (Caritas international en CIRE, « Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », bovenvermeld, pp. 36-37).

Deze overwegingen tonen als gevolg de onveiligheid in heel Bagdad aan.

Impact van het geweld op het dagelijkse leven

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad moet niet alleen rekening worden gehouden met het aantal te betreuren burgerslachtoffers, maar ook met kwalitatieve factoren, waaronder o.a. de impact van dit geweld op het leven van de burgers. Volgens de verwerende partij is “Bagdad [...] nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd [...]. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar [...] Verder blijkt [...] dat de scholen in Bagdad open zijn [...] [en dat] er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is [...] Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd” (beslissing p. 5).

Hieromtrent dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij een onredelijke en gedeeltelijke lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan.

Zelfs als goederen verhandeld worden en vrij verkrijgbaar zijn in Bagdad, stelt Cedoca vast dat “de nationale structuren voor hulp aan behoeftigen dreigen ineen te storten door de sterke toename van de vraag enerzijds, en de precaire begrotingssituatie van de staat alsook de afname van de inheemse voedselproductie door de oorlogshandelingen anderzijds” (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-43).

Hoewel de scholen in Bagdad open zijn, vermeldt het COI Focus dat, in Bagdad, “het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt dan in andere provincies” (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-43).

Wat betreft de gezondheidszorg, verklaart Cedoca: “Veel artsen hebben het land verlaten na 2003, en de investeringen in de gezondheidszorg zijn niet voldoende om de toegenomen vraag in Bagdad op te vangen. Artsen in de hoofdstad klagen over een tekort aan medisch materiaal en medicijnen, te weinig ziekenhuizen en de dreigementen en geweld van familieleden van overleden patiënten. Artsen lopen ook gevaar om beroofd of ontvoerd te worden tegen losgeld. Bovendien kunnen zij worden opgeroepen om dienst te doen aan het front tegen ISIS. Bagdad behoort tot de probleemgebieden wat de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen betreft, dit brengt vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich mee” (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-43).

Uit andere bronnen blijkt ook dat : « L'Irak est le pays qui subit le plus grand nombre d'attentats perpétrés par Daesh. A l'hôpital de Bagdad, victimes civiles et militaires se croisent sous le regard des médecins qui se sentent, de plus en plus, en première ligne. [...] L'Irak est le pays le plus touché par les attentats commis par Daesh, au point que de nombreux médecins ont fini par s'exiler, craignant pour leur propre sécurité. [...] "Il y a beaucoup de médecins qui quittent le pays parce que c'est trop difficile. On risque d'être tué ou agressé alors beaucoup préfèrent s'enfuir" » (BFM TV, « Lutte contre Daesh: les médecins quittent l'Irak, usés et inquiets », 11 april 2016, <http://www.bfmtv.com/international/reportage-les-medecins-uses-et-inquiets-quittent-l-irak-962850.html>).

Betreffende de vluchtelingenstromen naar Bagdad: “Daar staat tegenover dat ontheemden uit andere provincies die nu in Bagdad verblijven heel duidelijk te kennen geven om terug te willen keren. [...] De IDP's in Bagdad lijden over het algemeen onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad. [...] Allemaal hebben ze te lijden onder frequente onderbreking van basisdiensten en slechte leefomstandigheden” (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-43).

De omvang en complexiteit van de humanitaire crisis is zodanig dat de Verenigde Naties sinds augustus 2014 de hoogst mogelijke noodsituatie in Irak heeft toegekend – niveau 3 (UNHCR, UNHCR Position on Returns to Iraq, Novemver 2016, p. 20, <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>).

Voorts kent Cedoca toe dat het openbare leven in de stad, zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007, niet stil viel (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-43). Daarenboven kwam het openbare leven in 2014 en begin 2015 ook niet tot stilstand, periode waavor de verwerende partij de subsidiaire beschermingsstatus toekende aan de Bagdadi's asielaanvraager op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (zie RvV, arrest nr 165 616 van 12 april 2016, punten 5.3 en 5.4). Een daling van de mate van het geweld kan dus niet worden afgeleid van het gevolg van het openbare leven in Bagdad.

Deze criterium is even belangrijk als het aantal geweldincidenten of het aantal doden. Immers, volgens de jurisprudentie van de Europees Hof voor de rechten van de Mens “dans la droite ligne des

observations de Lilian Tsourdi, on peut remarquer que dans son arrêt Sufi et Elmi¹⁰, la Cour européenne des droits de l'homme n'a pas fondé son raisonnement uniquement sur un calcul mathématique du nombre de victimes civiles d'un conflit armé, et n'a pris en considération les chiffres objectifs que comme un élément parmi d'autres de son analyse. Elle a ouvert la porte à une argumentation également basée sur des principes inspirés du droit international humanitaire et du « human security paradigm ». Ce « human security paradigm suggests that the severity of armed conflict needs to be assessed in the context of broader social impacts, especially for sustainable living » (nous soulignons). Comme l'explique Lilian Tsourdi, « [t]his perspective points to two possible metrics: first, the number of people displaced including both refugees and IDPs, and secondly, chronic state failure leading to the collapse of infrastructure and basic services », cette seconde unité de mesure du degré de violence étant aussi importante que la première car « there is a strong correlation between armed conflict, underdevelopment, and State failure ». Même si la Cour de Strasbourg n'a pas explicitement cité le droit international humanitaire ou le human security paradigm dans le texte de son arrêt Sufi et Elmi, et même si cette approche a pu paraître quelque peu relativisée dans les arrêts ultérieurs SHH c. Royaume-Uni et KAB c. Suède, on ne peut que l'encourager. En effet, à défaut pour la C.J.U.E., dans ses arrêts Elgafaji et Diakité, d'avoir donné des indications claires destinées à encadrer la notion de violence aveugle envers les civils, il apparaît nécessaire d'affiner l'analyse des situations de conflits armés dans lesquelles se pose la question de l'existence d'une telle violence en prenant en considération davantage de critères que les seuls chiffres des victimes ou le seul nombre d'attentats, et en intégrant des considérations dérivées du droit international humanitaire et du human security paradigm.¹¹”

Cedoca stelt ook vast dat “er talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie” (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-43). Met hoogtepunt de bestorming van de internationale zone door de aanhangers van de sjiiitische geestelijke en politicus Moqtada al-Sadr op 30 april 2016. Er werd toen een noodtoestand uitgeroepen door Iraakse functionarissen voor de hele stad Bagdad na honderden demonstranten loyaal aan de populaire sjiiitische imam “Muqtada al-Sadr” de zwaar versterkte Groene Zone hebben geschonden in antwoord op de oproep van hun leider om de regering onder druk te hervormen: “Iraqi officials declared a state of emergency for all of Baghdad on Saturday after protesters loyal to popular Shiite cleric Muqtada al-Sadr breached the heavily fortified Green Zone, home to government buildings and foreign embassies, including the American one. “Iraq security authorities have declared a state of emergency in Baghdad”, said Brig. Gen. Saad Mann, a spokesman for the Iraqi military. “All gates that lead to Baghdad are closed. No one is allowed to enter into Baghdad, only those who want to leave Baghdad can do so.” (...) Supporters of Sadr, whose fighters once controlled swaths of Baghdad and helped defend the capital from ISIS, have been demonstrating for weeks at the gates of the Green Zone, responding to their leader's call to pressure the government to reform. Saturday was the first time the protesters breached the compound's walls” (M. Abbas, F. B. Bruton and E. Chuck, “Baghdad in State of Emergency After Supporters of al Sadr Storm Green Zone”, <http://www.nbcnews.com/storyline/iraq-turmoil/baghdad-state-emergency-after-supporters-al-sadr-storm-green-zone-n565266>).

Deze gebeurtenis beklemt toont de onzekerheid die in Bagdad plaatsvindt en dat zelfs de meeste beschermde plaatsen onveilig zijn.

Begin februari 2016 begonnen de bouwwerken van een reeks van muren rond Bagdad om de stadsringen te versterken tegen de infiltraties vanuit de omliggende gebieden. Dit project werd bekritiseerd om verschillende redenen, namelijk voor het feit dat een deel van het project bestaat uit een vermindering van het aantal controleposten binnen de stadsgrenzen. Verborgene terreurcellen van ISIS zouden ervan kunnen profiteren “om zich vrijer te kunnen bewegen binnen de stad” (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september 2017).

Tot slot lijkt het niet redelijk om te zeggen dat de Iraakse autoriteiten politieke en administratieve controle over de stad blijven houden. De nationale autoriteiten zijn in feite niet in staat om de burgers te beschermen: de corruptie woedt. Om aanvallen te voorkomen en de stad van de IS te beschermen, werden door de regering en milities vele check-points opgezet. Tevens wordt er een schermwand gebouwd (zie supra). Toch is de IS nog steeds in staat om verschillende explosieven en autobommen in Bagdad binnen te brengen en daar dus terreur te zaaien. Deze zwakte zou te wijten zijn aan de corruptie die het land teistert en die de overheid, noch het leger spaart. Corruptie zou ook geleid hebben tot het gebruik door het leger van defecte detectoren van explosieven. Ofschoon de onvolkomenheid van deze apparaten werd bewezen, toch worden ze nog steeds gebruikt (Caritas international en CIRE, « Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », december 2015 – mei 2016, p. 52).

Stabiliteit van de situatie in Bagdad

Volgens het CGVS : “Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en

aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. "Deze informatie tonen dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet stabiel is. De situatie fluctueert veel en kan in alleen een paar weken veranderen.

Conclusie

Rekening houdend met al deze elementen gaat de verzoekende partij niet akkoord met het feit dat Bagdad nog steeds een functionerende stad is. Er is een overduidelijke binnenlands gewapende conflict in Bagdad tussen enerzijds ISIS en anderzijds de ISF, de sjiiitische militie, de volksmobilisatie maar ook een conflict tussen Soennitische en sjiiitische militie. Het aantal geweldincidenten fluctueert maar blijft altijd hoog. De meeste slachtoffers zijn altijd burgers. Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is het geweld tegen deze burgers niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van de lager of een speciaal populatiegroep)

Door geen rekening te houden met de individuele situatie van de verzoeker en de algemene situatie in Bagdad heeft de tegenpartij het artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.

Overeenkomstig de rechtspraak Diakité en Elgafaji van het Europees Hof van Justitie, moet Mijnheer [...] de subsidiaire beschermingsstatus krijgen met toepassing van het artikel 48/4, §2 c), van de vreemdelingenwet van 1980.

Als Uw Raad zou vaststellen dat er geen spraak is van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c), is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen in overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In het licht van onze ontwikkelingen, lijkt het duidelijk dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke intens conflict waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Mijnheer [...] door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige bedreigingen van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Als gevolg valt de verzoeker onder de voorwaarden van de subsidiaire beschermingsstatus in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) - of ten minste in overeenstemming met artikel 48/4, §2, b) - van de Vreemdelingenwet.

Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie die in het administratief dossier staan, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : « Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen (EHRM, Saadi c. Italie, n°37201/06 van 28 februari 2008, § 132) : « Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé ».

Zoals hierboven getoond, zijn er meerdere bronnen dat aantonen dat Bagdad niet veilig is."

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn beroep volgende stukken toe:

"3) Carnegie MEC, The Popular Mobilization Forces and Iraq's Future, 28 april 2017, <http://carnegie-mec.org/2017/04/28/popular-mobilization-forces-and-iraq-s-future-pub-68810>

4) Refworld, *A Short Profile of Iraq's Shi'a Militias*, april 2015

<http://www.refworld.org/docid/5538b4004.html>

5) Stanford University, *Mapping Organizations, Asa'ib Ahl al-Haq*, march 2017,

<http://web.stanford.edu/group/mappingmilitants/cgi-bin/groups/view/143>

6) Counter Extremism Project, *Asa'ib Ahl al-Haq*, <https://www.counterextremism.com/threat/asaib-ahl-al-haq>

7) Human Rights Watch, *Iraq: Militias Recruiting Children, Before Mosul, All Sides Should Demobilize Child Soldiers*, August 2016, <https://www.hrw.org/news/2016/08/30/iraq-militias-recruiting-children>

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.3.2. Beoordeling

2.3.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas bestaat erin dat hij samen met zijn vader Irak is ontvlucht nadat H.H. van de sjiiitische militie Asaeb ahl al Haq (hierna: AAH militie) hem en zijn vader onder druk zetten om zich bij de militie aan te sluiten.

2.3.2.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 15, map met 'documenten).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze documenten zowel vormelijk als inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal. De Raad benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of

onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Sommige van deze documenten doen niet meer dan verzoekers persoonlijke gegevens, zoals nationaliteit en identiteit, vaststellen. Deze worden niet in twijfel getrokken.

Het medisch attest van zijn vader uit 2006 houdt geen verband met de redenen waarom verzoeker Irak is ontvlucht. De aanval tegen zijn vader in 2006 moet worden gezien tegen een achtergrond van veralgemeend sektarisch geweld en blijkt noch de aanleiding noch de oorzaak voor verzoekers vertrek uit Irak.

Wat betreft het originele document van de onderzoeksrechter van 10 juni 2016 als antwoord op een klacht ingediend over de problemen met de AAH militie, merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers *“verklaringen niet stroken met de inhoud van het stuk: zo verwijst de brief naar een klacht die u zélf zou hebben ingediend en dus niet – zoals u nochtans beweerde - , naar een klacht op naam van uw vader”*. Deze bevinding waarbij een tegenstrijdigheid wordt vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van het voorgelegd antwoorddocument, vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste gehoor inderdaad dat zijn vader de klacht had ingediend (AD CGVS, stuk 1, gehoorverslag van 20 februari 2018, p. 4). Uit de vertaling van het document, gevoegd bij het gehoorverslag, blijkt dan weer dat verzoeker zelf de klacht zou hebben ingediend. Verzoeker betwist de vastgestelde tegenstrijdigheid op zich niet maar tracht deze te verschonen door in zijn verzoekschrift te verklaren dat als *“de vraag werd gesteld, had hij kunnen beantwoorden dat hij als minderjarig niet een klacht kon indienen. Hij moest dus op naam van zijn vader zijn klacht indienen. Toen hij meerderjarig wordt, werd de klacht op eigen naam bewaard.”* Deze verklaring is evenwel niet meer dan een blote bewering. Verder is het weinig aannemelijk dat hij als minderjarige een klacht moet indienen op naam van zijn vader en dat de klacht plots bij zijn meerderjarigheid op zijn eigen naam wordt bewaard. Alleszins vindt deze bewering geen steun in de inhoud van het document noch legt verzoeker hierover enig ander begin van bewijs voor. De commissaris-generaal kon dan ook terecht oordelen dat *“dergelijke ongerijmdheden (...) verder afbreuk [doen] aan de bewijswaarde van dergelijk document”*.

Met betrekking tot de aanslag op het huis van verzoeker in Bagdad op 28 september 2017, legde verzoeker volgende documenten voor: een originele aangifte door zijn vader bij de politie, een origineel antwoord op de aangifte (gerechtelijk bevel), een kleurenkopie van de getuigenverklaringen, foto's en een origineel medisch attest.

Wat betreft de aangifte, de getuigenverklaringen en het antwoord daarop onder de vorm van een gerechtelijk bevel, stelt de Raad vast dat deze documenten niet meer zijn dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoekers vader en twee getuigen op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker verschaft geen informatie over de verdere opvolging van dit gerechtelijk bevel. Aldus blijkt niet dat de verklaringen van zijn vader en de getuigenverklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Bijgevolg kan aan de inhoud van deze documenten maar zeer geringe objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Daarnaast merkt de Raad op dat slechts een kopie werd voorgelegd van de getuigenverklaringen en geen origineel document. De authenticiteit en de herkomst van dit document kunnen dan ook niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Wat betreft het medisch attest en de foto's, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal met deze documenten rekening heeft gehouden en deze als volgt heeft beoordeeld:

“Op sommige van de door u voorgelegde foto's blijkt inderdaad de arm en hand van een meisje, afgebeeld met onder meer uw vader, met verband omzwachteld te zijn, doch een duidelijke foto van de verwondingen an sich werd niet voorgelegd. Op enkele andere foto's van het meisje is haar rechterhand daarentegen wel zichtbaar, en dit opvallend genoeg zónder enig zichtbaar teken of spoor van een - recente, ernstige- verwonding. Hierdoor ontstaat minstens de indruk dat de bewuste foto's in scène gezet kunnen zijn en de verwondingen zoals opgeijst in de bijhorende schriftelijke documenten (aangifte, getuigenverklaring, medisch attest) niet stroken met de realiteit. Hoe het ook zij, bevatten de voorgelegde foto's geen enkele indicatie van waar of wanneer ze zouden genomen zijn. Zij kunnen evenmin aantonen in welke omstandigheden eventuele verwondingen zouden zijn opgelopen en zijn

dan ook niet van die aard dat zij bovenstaande conclusie met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag drastische kunnen ombuigen. In tegenstelling tot wat uw advocaat in haar verzoekschrift poneert met betrekking tot een foto waarop uw vader en zus voor het beschoten huis zouden zijn afgebeeld, werd dergelijke foto niet neergelegd in het kader van uw asielaanvraag (noch bijgevoegd aan het verzoekschrift, noch neergelegd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud). De foto's van kogelinslagen in een gebouw kunnen eender waar, eender wanneer genomen zijn en tonen geen rechtstreeks verband met de door u aangehaalde vrees."

Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan om deze bevindingen in een ander daglicht te stellen.

Ten slotte merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (AD CGVS, stuk 24, map met "landeninformatie", "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016).

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de inhoud van de voormelde documenten omwille van bovenvermelde redenen op zich niet kan overtuigen. Bovendien is de bewijswaarde van deze documenten, zoals hierboven uiteengezet, zeer gering. De documenten volstaan in deze stand van zaken derhalve niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op basis van de vaststellingen dat:

- verzoekers verklaringen onaannemelijk vaag en intern tegenstrijdig zijn;
- verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn met deze van zijn vader in het kader van diens verzoek tot internationale bescherming, dat nochtans gebaseerd was op gedeelde asielmotieven;
- verzoekers verklaringen niet in overeenstemming zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt waarbij verzoeker er niet in slaagt om op overtuigende wijze aan te tonen dat zijn situatie een uitzondering zou zijn op deze algemene bevindingen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, wat zoals hierna zal blijken niet het geval is.

2.4.2.4. Verzoeker voert in eerste orde aan dat zijn asielaanvraag individueel moeten worden behandeld en dat het hem niet kan worden verweten dat zijn vader sommige informatie niet met het CGVS heeft gedeeld of daarover niet beschikt. Hij herhaalt ook, zoals in zijn eerste beroep, dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS op 20 februari 2017 uitdrukkelijk heeft vermeld dat het over zijn problemen gaat en dat hij tijdens het gehoor van zijn vader niet aanwezig was en dus niet werd gehoord (gehoorverslag, p. 4). Hij benadrukt daarbij dat zijn vader de gebeurtenissen vanuit zijn visie vertelde, terwijl hij vertelt hoe hij zelf geïnterviewd werd (gehoorverslag, p. 5).

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, na de vernietiging van een eerste weigeringsbeslissing, verzoeker opnieuw heeft gehoord waarbij hij uitgebreid de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen, zich te laten bijstaan door zijn advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. Verzoeker werd ondervraagd over zijn voorgehouden problemen waarbij hij deze vanuit zijn eigen visie kon belichten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet langer de motieven van de weigeringsbeslissing van 23 maart 2016 die reeds werd getroffen in het kader van de asielaanvraag van verzoekers vader op integrale wijze herneemt. Integendeel, er wordt concreet ingegaan op de eigen verklaringen van verzoeker en zijn visie op de problemen in Irak en de bestreden beslissing bevat dan ook een eigen motivering, toegespitst op de problemen van verzoeker.

De commissaris-generaal merkt daarbij terecht op dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming baseert op problemen die al eerder door zijn vader werden aangehaald. De commissaris-generaal besluit correct dat er in casu sprake is van “gedeelde asielmotieven” aangezien verzoeker en zijn vader “dezelfde vervolgers” om “dezelfde redenen” vrezen, wat door verzoeker niet wordt betwist. De commissaris-generaal kon omwille van deze bevinding in alle redelijkheid en in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, de eigen concrete verklaringen van verzoeker plaatsen naast de verklaringen van zijn vader om de coherentie en consistentie van de verschillende verklaringen te beoordelen.

2.4.2.5. Over het beginpunt van verzoekers problemen met de AAH militie, stelt de commissaris-generaal vast dat deze vaag en tegenstrijdig zijn. Hij motiveert als volgt:

“Zo geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud ten overstaan van de DVZ nog te kennen dat [H.H.] voor het eerst naar uw vader kwam in mei 2015, u was toen naar eigen zeggen aan het studeren voor uw eindexamens in diezelfde maand (DVZ rubriek 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen stelde u dat [H.H.] voor het eerst langskwam in de maand april van het jaar 2015 (CG 1 p.5), om tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plots te verklaren dat [H.H.] voor het eerst bij jullie langskwam eind april 2014 (CG 2 p.2). Om een mogelijke vergissing uit te sluiten werd tot twee maal toe bevestiging gevraagd van deze datum waarop [H.H.] naar uw huis kwam om er met uw vader te spreken, waarop u met zekerheid aangaf dat het om april 2014 ging (CG 2 p.2), zijnde een jaar vroeger dus dan aanvankelijk beweerd, en bij benadering anderhalf jaar voor uw vertrek uit Irak in plaats van vijf maanden voor vertrek, een aanzienlijk verschil. U werd vervolgens geconfronteerd met uw eerdere uitspraken, waarbij u niet verder kwam dan te stellen dat zich in april 2015 óók incidenten waren geweest, maar dat het voor u persoonlijk in april 2014 al begon en toen voor het eerst [H.H.] thuis bij uw vader langskwam (CG 2 p.3). Uw verklaringen zijn dan ook manifest tegenstrijdig voor wat betreft de start van uw problemen, zonder dat u hiervoor een aannemelijke uitleg weet te formuleren.”

Verzoeker betoogt heden in zijn verzoekschrift dat geen verschil wordt gemaakt tussen de eerste keer dat hij benaderd werd, toen H.H. naar zijn huis kwam, en wat hij beschouwt als het beginpunt van zijn problemen, hetgeen hij nochtans goed heeft uitgelegd in zijn tweede gehoor. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar landeninformatie, gevoegd als stuk 3, en stelt dat in 2014 alle jongeren werden benaderd om sjjiitische milities te vervoegen. Hij werd niet speciaal gevisieerd maar de militieleden kwamen op school en naar de moskee en al zijn vrienden hebben AAH vervoegd, des te meer daar hij in een sjjiitische wijk woonde waarbij iedereen AAH steunde. Verzoeker stelt dat zijn problemen begonnen in april 2015 wanneer de militieleden merkten dat hij AAH niet uit eigen wil zou vervoegen. Op dit moment kwam H.H. naar zijn huis om met vader te spreken, waarna hij verzoeker vaker en vaker bezocht om hem onder druk te zetten en de situatie snel ondraaglijk werd.

Verzoeker herhaalt hiermee in wezen een betoog dat reeds door de commissaris-generaal werd onderzocht en waarover hij als volgt oordeelde: *“U maakte na het tweede persoonlijke onderhoud bij monde van uw advocate, meester Vinois, nog opmerkingen over aan het CGVS met betrekking tot de notities van het (tweede) persoonlijke onderhoud. Hierin wordt gesteld : “Verzoeker bevestigt dat de druk reeds begon in 2014. Zijn vader en hem zelf werden in 2014 aangesproken om hen te overhalen dat [Y.] mee zou doen met de sjjiitische milities. Verzoeker legt uit dat zijn levensstijl niet “religieus genoeg” was voor de sjjiitische burens. Het is pas in 2015 dat de militie aan de deur van de familie [A.M.] stond. Vanaf 2015, kwamen ze naar het huis van Mr [A.M.] en nam de druk toe” (opmerkingen persoonlijk onderhoud, 08/05/2018, meester E. Vinois).*

Dergelijke toevoeging slaagt er hoegenaamd niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden op te helderen, wel integendeel. Waar de (onduidelijke) toevoegingen lijken te insinueren dat [H.H.] van de sjjiitische militie pas voor het eerst in 2015 bij uw familie aan de deur zou zijn geweest, en jullie voordien slechts informeel werden aangesproken door burens, is dit geheel in strijd met uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud. Hier werd immers meermaals gevraagd om uw verklaringen over het eerste bezoek van [H.H.] te verduidelijken, waarna u uiteindelijk expliciet en ondubbelzinnig stelde dat [H.H.] eind april 2014 voor het eerst naar uw vader kwam (CG 2 p.2 -3). De opmerking hieromtrent bij monde

van uw advocaat heldert de tegenstrijdige verklaringen aangaande het eerst bezoek van [H.H.] aan uw vader dan ook niet op.”

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is niet van die aard om deze concrete motivering te ontkrachten. Het komt toe aan de verzoeker om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, quod non in casu. Het betoog in het verzoekschrift waarbij verzoeker zich in wezen schaart achter één versie van verschillende opgegeven versies, vormt geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker achtereenvolgens verklaarde dat H.H. zijn huis een eerste keer bezocht in mei 2015, in april 2015 en eind april 2014, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Verder kan de Raad nergens in het tweede gehoorverslag lezen dat verzoeker een duidelijk verschil heeft willen maken tussen de eerste keer dat H.H. naar zijn huis kwam en wat hij als beginpunt van zijn problemen beschouwt. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na de concrete verklaringen weer te geven waaruit dit zou moeten blijken. Integendeel, verzoeker verklaarde tijdens zijn tweede gehoor duidelijk dat, hoewel er in april 2015 andere incidenten waren voorgekomen, het “voor [hem] begon (...) in april 2014”, het tijdstip waarop H.H. voor de eerste keer naar zijn huis kwam (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag van 16 april 2018, p. 2-3). Dit is een jaar vroeger dan verzoeker aanvankelijk verklaarde tijdens zijn eerste gehoor en is de versie die verzoeker heden aanhoudt in zijn verzoekschrift. Dit verschil in tijdsaanduiding in de verschillende verklaringen met betrekking tot een element dat behoort tot de kern van het vluchtrelaas, is te groot om als verwaarloosbaar te worden beschouwd.

De Raad is verder van mening dat verzoeker door middel van bovenstaand verweer tracht om verschillende tegenstrijdige verklaringen te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Deze verklaring is echter louter post factum en niet bij machte om de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal terecht vast dat “De tegenstrijdigheid [...] compleet [is] wanneer ook de verklaringen van uw vader omtrent dit eerst bezoek in rekenschap worden gebracht: wanneer uw vader gevraagd werd wanneer er voor het eerst sjjiitische militie naar zijn huis kwamen, antwoordde hij naast de kwestie en gaf vervolgens in vage termen aan dat ze sinds een jaar geleden of meer dan een jaar geleden langskomen, om uiteindelijk te preciseren dat ze sinds eind 2014 langskomen en heel 2015 door regelmatig langskwamen (CG verklaring vader, p.8-9), wat het midden houdt tussen uw eerste en uw tweede versie van de feiten. Aangezien deze flagrante tegenstrijdigheden de kern van uw asielrelaas uitmaken, wordt de geloofwaardigheid van uw relaas reeds danig aangetast.”

Zoals gezegd, aangezien niet wordt betwist dat verzoeker en zijn vader hun verzoeken om internationale bescherming hebben gebaseerd op “gedeelde asielmotieven” aangezien ze “dezelfde vervolgers” om “dezelfde redenen” vrezen, kon de commissaris-generaal op deugdelijke wijze nagaan of de verklaringen van verzoeker hierover consistent zijn met de verklaringen van zijn vader. Zeker wanneer deze verklaringen een gebeurtenis betreffen die een kernelement van het vluchtrelaas vormt, met name het eerste bezoek van H.H. aan zijn huis, waarvan verzoeker zelf zegt dat hij niet aanwezig was maar dat H.H. werd ontvangen door zijn vader.

2.4.2.6. Wat betreft de identiteit van zijn vervolger, oordeelt de commissaris-generaal: *“De precisering die u, in tegenstelling tot uw vader, wél aan de dag weet te leggen met betrekking tot de identiteit van jullie vervolgers (u kent de naam van de rekruterende militie en de naam van diens vertegenwoordiger) is bovendien niet aannemelijk en plausibel binnen de gehele context.”*

De commissaris-generaal komt tot deze beoordeling op basis van volgende vaststelling: *“Hoewel uw vader niet kon vertellen wie of welke militie bij hem langskwam om naar u te vragen (zie beslissing vader), geeft u aan dat het [H.H.] van de militie Asaeb Ahl Al Haq was (CG 2 p.3). Dat uw vader niet over deze informatie beschikte, hoewel net hij diegene was die het gesprek met de man en militie in kwestie voerde (CG 2 p.2), is niet aannemelijk. Dat u, die verklaart niet bij deze gesprekken aanwezig te zijn geweest (CG 2 p.2, p.4), wél weet wie en welke militie bij uw vader langskwam, is dan ook uiterst opmerkelijk. Gevraagd hoe u wist dat net die man, [H.H.], bij jullie kwam geeft u aan : “mijn vader vertelde het mij” (CG 2 p.2, p.3). Ook wanneer u gevraagd hoe u wist dat uw vader precies met die militie Asaeb ahl al Haq gesproken had, verklaarde u opnieuw ‘dat u het van uw vader wist’ (CG 2 p.3). Aangezien uw vader tijdens zijn gehoor ten overstaan van het CGVS deze informatie nog schuldig moest blijven, is uw uitleg niet plausibel.”*

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat hoewel hij nooit aanwezig was op de momenten dat H.H. met zijn vader kwam praten, hij uit wat zijn vader vertelde wel kon afleiden dat de man in kwestie H.H. was. Verzoeker stelt dat deze man bekend was in de wijk, heel vaak met de jongeren sprak om hen te rekruteren, dat veel van zijn vrienden AAH hebben vervoegd en dat zij dus allemaal H.H. kenden. Zijn vader daarentegen werkte heel de dag buiten de wijk en bleef de rest van de tijd thuis.

Verzoeker herhaalt hiermee wederom het betoog dat reeds werd aangevoerd tijdens het gehoor bij het CGVS en door de commissaris-generaal terecht als volgt werd beoordeeld:

“Uit uw latere verklaringen zou moeten blijken dat u de identiteit van de man kon afleiden aan de hand van de beschrijving die uw vader gaf, uw vader zou immers de naam van de man niet gekend hebben (CG 2 p.4, p.6). Uw uitleg hiervoor, dat u vaker in de wijk rondhing en de man bijgevolg kende, maar uw vader hem niét kende omdat vader vaak uit ging werken (CG 2 p.4, p.6), klemt met uw bewering dat u nooit thuis was op de momenten dat de man bij jullie op bezoek kwam en uw vader kennelijk wél steeds thuis aanwezig was wanneer de man langskwam. Het is hoe dan ook in de huidige Iraakse context weinig aannemelijk dat uw vader de plaatselijke leider van de Asaeb Ahl Al Haq militie, die bovendien op slechts 7 huizen van jullie zou wonen, niet bij naam of toenaam zou kennen en hij evenmin zou weten van welke militie hij de leider is. Uit de verklaringen van uw vader blijkt immers dat hij van 1975 tot zijn vertrek in 2015 steeds in dezelfde wijk zou gewoond hebben, een korte periode in de Al Dora-wijk nagelaten (CG verklaring vader, p. 2).”

Door het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, is verzoeker ook hier niet in staat om deze concrete motivering te ontkrachten. Verzoeker voert dan wel aan dat H.H. geen leider van de AAH is, maar dit betoog strookt niet met zijn eerdere verklaring tijdens zijn tweede gehoor: *“Ja, hij woonde in de buurt van ons, ongeveer 7 huizen verder van ons en is een van de leiders van de militie, hij is leider van een fasil (...)”* (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag van 16 april 2018, p. 2).

Verzoeker stelt nog dat het feit dat zijn vader sinds 1975 in deze wijk woont, niet helemaal relevant is omdat AAH pas sinds 2011 actief is in deze regio, waarbij hij verwijst naar landeninformatie, gevoegd als stuk 4 bij het verzoekschrift). Dat AAH pas sinds 2011 actief is in de regio, neemt niet weg dat zijn vader verklaarde sinds 1975 tot zijn vertrek in 2015 steeds in die wijk te hebben gewoond en doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het *“in de huidige Iraakse context weinig aannemelijk [is] dat uw vader de plaatselijke leider van de Asaeb Ahl Al Haq militie, die bovendien op slechts 7 huizen van jullie zou wonen, niet bij naam of toenaam zou kennen en hij evenmin zou weten van welke militie hij de leider is.”* Uit de objectieve landeninformatie blijkt immers dat de wijken in Bagdad onder controle staan van milities en dat de sjiitische milities in Bagdad na de crisis van het Iraakse leger in 2014 het machtsvacuüm snel hebben opgevuld, en zelf controleposten hebben opgesteld, waardoor zij nu zelf mee de veiligheid in Bagdad verzekeren. Voorts blijkt dat de milities doorgaans een betere reputatie hebben dan de politie en de justitie: in Bagdad gaan burgers bij problemen zoals geschillen tussen families bij voorkeur naar de militie die hun wijk controleert om hun probleem op te lossen. De milities zijn naar oordeel van de burgers minder corrupt dan de politie of het gerecht, en zij helpen bij de onderhandelingen om tot een oplossing van de conflicten te komen (AD CGVS, stuk 16, map met ‘landeninformatie’, ‘COI Focus’: “Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”, 26 maart 2018, p. 17). Uit deze objectieve landeninformatie blijkt genoegzaam dat de aanwezigheid van sjiitische milities in de context van Bagdad een element vormt dat deel uitmaakt van de directe, dagelijkse leefomgeving.

Ook al is AAH pas sinds 2011 actief, kan er bijgevolg binnen deze context redelijkerwijze van een persoon die sinds 1975 tot 2015 in een bepaalde wijk heeft gewoond wel degelijk worden verwacht dat hij op de hoogte is van de aanwezigheid van de milities in zijn wijk, de naam van deze milities alsook van de naam of toenaam van de leiders van de aanwezig milities, des te meer wanneer deze slechts 7 huizen verder woont.

2.4.2.7. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat er niet voldoende rekening werd gehouden met het specifieke profiel van zijn vader. Hij zet uiteen dat het voor zijn vader moeilijk is om precies te zijn in data omdat hij geen opleiding heeft genoten maar kapper en vrachtwagenchauffeur was.

Dit betoog ontkracht echter de interne tegenstrijdigheid die op deugdelijke wijze werd vastgesteld in verzoekers eigen verklaringen omtrent het beginpunt van zijn problemen met de AAH, niet. Uit het gehoorverslag van verzoekers vader blijkt immers dat verzoekers vader tijdsaanduidingen gebruikte wanneer hem hiernaar werd gevraagd, maar zeer vaag bleef in deze tijdsaanduidingen (AD CGVS, stuk 16, map met ‘landeninformatie’, gehoorverslag van 16 maart 2016). Nergens blijkt dat deze vaagheden gelinkt zijn aan een gebrek aan scholing zodat kan worden verwacht dat verzoekers vader belangrijke gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor de vlucht uit Irak op een meer precieze wijze in de tijd kan situeren, quod non in casu. Verzoekers betoog is dan ook niet meer dan een blote bewering.

Verzoeker klaagt verder aan dat de protection officer niet gevraagd heeft welke persoon aan zijn vaders deur stond, maar enkel welke militie. Hij meent dat zijn vader misschien H.H. wel had kunnen beschrijven indien gevraagd.

Dit is een weinig ernstig betoog. Vooreerst blijkt uit het gehoorverslag dat zijn vader werd gevraagd welke militie precies bij hem kwam, waarop hij antwoordde *“ik weet het niet”* en *“soms veranderden ze van uniform, je weet niet van welke militie ze zijn”* (p. 8). Dit betoog strookt niet met de objectieve landeninformatie in het administratief dossier die aantoonde dat de aanwezigheid van sjiiitische milities in de context van Bagdad een element vormt dat deel uitmaakt van de directe, dagelijkse leefomgeving zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat bewoners van een bepaalde wijk weten welke milities in hun wijk aanwezig en actief zijn. Bovendien verklaarde verzoeker dat H.H. welbekend was in de wijk, een van de leiders van de AAH militie was alsook leider van een faciliteit. Het gegeven dat zijn vader niet weet welke militie bij hem thuis kwam aankloppen is dan ook niet consistent met de voorliggende objectieve landeninformatie en verzoekers eigen verklaringen. Bijgevolg besluit de commissaris-generaal terecht dat het gegeven dat verzoekers vader de identiteit van de gedeelde vervolger niet kan preciseren, niet aannemelijk en plausibel is binnen de gehele context. Dat zijn vader niet zou weten door wie hij werd beschoten in 2006, doet dit besluit niet wankelen aangezien dit incident plaats had in een situatie van veralgemeend sektarisch geweld en geen uitstaans heeft met de huidige Iraakse context (AD CGVS, stuk 16, map met 'landeninformatie', CGVS beslissing genomen in hoofde van vader van 23 maart 2016).

De Raad wijst ook nog op volgende terechte bevindingen: *“Het is evenmin aannemelijk dat, gezien uw vader u de beschrijving van de man doorgaf, u op geen énkél moment - noch voorafgaand aan jullie vertrek, noch na jullie vlucht uit jullie herkomstland - aan uw vader zou hebben meegedeeld wie deze man volgens u was. Hoewel u vooreerst expliciet aangaf dat u uw vader zou hebben meegedeeld dat [H.H.] de bezoeker was, ontkende u dat kort nadien opnieuw (CG 2 p. 6-7). Opnieuw zijn uw verklaringen op cruciale punten incoherent en onaannemelijk. U heeft overigens geen zinnige verklaring waarom u de informatie waarover u beschikte niet zou gedeeld hebben met uw vader en waarom jullie de gemeenschappelijke problemen of vervolgingsfeiten nooit zouden besproken hebben (CG 2 p.4). Dat u maar “16 jaar” oud was [sic](CG 2 p.7) is geen redelijke, afdoende verschoning hiervoor. Te meer gezien vader expliciet ook in uw naam om internationale bescherming verzocht (CG vader, p.8, p.11) had uw vader minstens op eigen initiatief bij u kunnen polsen wat u weet, te meer gezien de ernst van de situatie – jullie ontvluchtten samen jullie land van herkomst omwille van de dreiging van de sjiiitische militie, en te meer gezien het feit dat jullie ook na jullie aankomst in België nog gedurende meer dan 7 maanden samen in het opvangcentrum verbleven terwijl uw vader de asielprocedure doorliep en u reeds meerderjarig was op het ogenblik dat uw vader door het CGVS werd gehoord. Er mag van verzoekers om internationale bescherming met nauwe familiale banden én een gedeelde vervolgingsvrees verwacht worden dat zij beiden minstens op de hoogte zijn van de kernpunten van hun gedeeld asielaanvraag. De relatief jonge leeftijd van één van beide kan onvoldoende verschoning bieden voor de vastgestelde flagrante hiaten in de kennis van uw vader.*

De door u aangebrachte precisering aangaande de identiteit van jullie vervolgers, zoals u ze naar voor bracht in het kader van uw eigen asielaanvraag (die nota bene pas werd ingediend op 02/06/2016, zijnde drie maanden na het ontvangen van de negatieve beslissing in hoofde van uw vader én bovendien ruim vijf maanden nadat u zelf meerderjarig was geworden), is gezien de hierboven geschetste context en omstandigheden géén aannemelijke kennis en lijkt sterk op een post-factum ingestudeerd relaas.

In tegenstelling tot de conclusie van uw advocate in de nota opmerkingen persoonlijk onderhoud, bent u er dan ook niét in geslaagd “geloofwaardige en preciese verklaringen af te leggen” (opmerkingen persoonlijk onderhoud, 08/05/2018, E. Vinois).”

Verzoeker stelt nog in zijn verzoekschrift dat hij zelf bijkomende informatie heeft moeten vragen over deze man, nadat zijn vader was teruggekeerd, omdat hij zelf de volledige naam van H.H. niet kende en één van zijn vrienden hem dit later vermeldde. Ook dit betreft wederom een bewering die post factum tot stand is gekomen en bovendien niet strookt met wat hij verklaarde tijdens zijn gehoren. Wanneer hem werd gevraagd wat de naam is van de man die bij hem thuis kwam, antwoordde verzoeker: *“A.S.H.A.F. Dus hij heeft ook een andere bijnaam, H.H. of S.H.A.F.”* Er werd hem gevraagd hoe hij die man zijn naam kende, waarop verzoeker antwoordde: *“Want hij woont daar in de buurt van ons”* (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag van 16 april 2018, p. 2).

Verzoeker heeft nooit vermeld dat hij de volledige naam niet kende of dat hij zich daarover moest informeren bij vrienden. Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen is duidelijk dat, zelfs als hij niet

de volledige naam kende, hij wel een naam of bijnaam aan de betrokken persoon kon verbinden. Verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de terecht bevinding dat het weinig aannemelijk is dat zijn vader niet zou hebben meegedeeld wie de betrokken man was.

2.4.2.8. Wat betreft de kern van zijn vluchtrelaas, verwijst de commissaris-generaal naar objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, en waarin duidelijk wordt gesteld dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjiitische milities en/of door de clans/stammen, omdat er meer dan genoeg geëngageerde vrijwilligers voorhanden zijn die zich willen aansluiten bij de sjiitische milities (AD CGVS, stuk 16, map met 'documenten', COI Focus: *"Irak Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi"* van 23 juni 2017). Hij motiveert als volgt: *"dient tot slot benadrukt dat dergelijke beschrijving van de gang van zaken niet te rijmen valt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Immers, zoals blijkt uit het onderzoek van de researchdienst Cedoca, waarvan een schriftelijke neerslag aan het administratief dossier werd toegevoegd, is er in Irak op geen enkel ogenblik sprake geweest van gedwongen rekrutering door gewapende milities met het oog op het ronselen van strijders voor het offensief tegen IS. Wel integendeel, uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de milities net te kampen hebben met een overdaad aan vrijwilligers, waardoor slechts een deel van hen daadwerkelijk kan worden opgenomen in de militiestructuren. Uw verklaringen, dat men met vaste regelmaat aan uw deur stond met het oog op uw inlijving, zijn in het licht hiervan dan ook weinig aannemelijk."* De landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, gevoegd als stukken 5 tot 7, maakt evenmin melding van een praktijk van gedwongen rekrutering door de AAH.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij tijdens zijn gehoor heeft uitgelegd waarom zijn geval verschillend was. Met het betoog dat hij daarbij ontwikkelt, herhaalt verzoeker in wezen eerdere verklaringen die hij reeds aflegde tijdens zijn tweede gehoor. Hij oordeelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zijn profiel ernstig werd onderzocht.

In de bestreden beslissing kan evenwel worden gelezen dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met al de verklaringen van verzoeker over zijn specifieke situatie, en bijgevolg wel zijn specifiek profiel in acht heeft genomen. De commissaris-generaal heeft hierover als volgt geoordeeld: *"U werd tijdens uw tweede gehoor op het CGVS uitgenodigd om te reageren op de bevindingen in de beschikbare informatie. Hierbij gaf u toe dat er inderdaad geen algemene praktijk bestaat van gedwongen rekrutering, maar dat uw geval hier een uitzondering op zou zijn omdat het in uw geval 'iets persoonlijker' was (CG 2 p.4), u hoe dan ook weinig intensief met uw religieuze beleving bezig was; u geeft aan dat u niet deelnam aan pelgrimages naar heiligdommen, niet deelnam aan optochten, geen vlag aan uw huis had hangen en u niet vaak de husseinia bezocht (CG 1 p.6, CG 2 p.4). Uit de beschikbare informatie blijkt op geen enkele wijze dat mensen die minder uitgesproken hun religie beleven toch gedwongen gerekruteerd zouden worden. Uw verklaringen vinden dan ook geen bevestiging in de beschikbare bronnen. Bovendien stelde uitdrukkelijk dat van u geëist werd mee te gaan strijden tegen IS aan het front in Mosul toen u amper 17 jaar oud was (DVZ vragenlijst 3.5), en claimde u tevens dat u reeds sinds april 2014 (toen u amper 16 jaar oud was en bovendien twee maanden vóór het ontstaan van het front in Mosul) voor het eerst aangezocht werd om de sjiitische milities te vervoegen (CG 2 p.2). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat er al helemaal geen sprake zou zijn van minderjarigen die onder dwang worden gerekruteerd. Wel zou er sprake zijn van sociale druk in bepaalde sjiitische kringen en zouden ook in religieuze instellingen en religieuze scholen (madrassas) propaganda gemaakt worden voor de strijd tegen IS. Aangezien u zelf echter al aangeeft dat u ver af stond van dergelijk religieus milieu, vallen uw verklaringen niet te rijmen met de bekende informatie dat er geen sprake was of is van gedwongen rekrutering van strijdkrachten door de sjiitische milities. Evenmin blijkt uit de beschikbare informatie dat sjiiten die zich juist ver houden van de radicalere sjiitische kringen wél onder druk zouden gezet worden om zich als strijder bij de milities aan te sluiten. Waar uw advocate in haar verzoekschrift poneert dat in casu de vervolging uitgaat van een buurman, iemand uit de wijk, aan wie uw vader persoonlijke beloftes had gedaan en het aldus zou gaan om interpersoonlijke relaties tussen de vervolger en de verzoeker (u), wordt voorbijgegaan aan de verklaringen van uw vader, waaruit duidelijk bleek dat hij zijn vervolger niét persoonlijk kende. De opwerping van uzelf en uw advocaat dat uw situatie afwijkt van de algemeen bekende informatie waarover het CGVS beschikt (dewelke jullie overigens niet ontkennen noch weerleggen) omdat het om een persoonlijke kwestie ging onder bekenden vind dan ook geen enkele concrete grondslag."*

Verzoeker brengt geen enkel concreet argument aan dat deze specifieke motivering in een ander daglicht kan stellen of ontcrachten. Immers met het algemeen betoog dat de AAH als sjiitische militie veel gewelddaden tegen soennieten pleegt, doet hij geen afbreuk aan de in concreto beoordeling die de commissaris-generaal van verzoekers profiel heeft gemaakt.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij als soenniet wordt beschouwd omwille van zijn soennitische moeder en gebrek aan religieuze gewoonte, merkt de Raad op dat hij dit betoog linkt aan de voorgehouden rekrutering onder dwang door AAH terwijl hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen over het beginpunt van zijn problemen en de identiteit van zijn vervolgers onaannemelijk vaag en tegenstrijdig zijn. Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie, aangebracht door beide partijen, niet dat soennitische moslims gedwongen worden gerekruteerd door sjiitische militieën, noch personen die geboren zijn uit een gemengd huwelijk met een sjiitische vader en soennitische moeder.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift vervolgens zelf toe dat er geen gedwongen rekrutering door middel van geweld is, maar stelt daar tegenover dat de AAH jongeren overtuigt, schikkingen maakt die niet geweigerd kunnen worden en dat er een hele sterke sociale druk was omdat de hele omgeving van verzoeker de AAH had vervoegd. Verzoeker verwijst tevens naar objectieve landeninformatie, gevoegd als stukken 5 tot 7 bij het verzoekschrift, en benadrukt dat objectieve bronnen bevestigen dat AAH wel probeert jongeren in te lijven, dat ze inspanningen doet om jongeren aan te werven via onderwijs en de moskee en dat objectieve bronnen bevestigen dat de AAH ook kindsoldaten rekruteert.

De landeninformatie die verzoeker bijbrengt, bevestigt enkel wat in de betrokken COI Focus wordt gesteld, met name dat er een actief rekruteringsbeleid is, hetgeen niet kan worden gelijkgesteld met een gedwongen of verplichte rekrutering. Dat er een actief rekruteringsbeleid is via onderwijs en de moskee wordt in de bestreden beslissing niet betwist, maar verzoeker gaat vervolgens niet in op de concrete beoordeling van de commissaris-generaal, met name: *“Aangezien u zelf echter al aangeeft dat u ver af stond van dergelijk religieus milieu, vallen uw verklaringen niet te rijmen met de bekende informatie dat er geen sprake was of is van gedwongen rekrutering van strijdkrachten door de sjiitische militieën. Evenmin blijkt uit de beschikbare informatie dat sjiiten die zich juist ver houden van de radicalere sjiitische kringen wél onder druk zouden gezet worden om zich als strijder bij de militieën aan te sluiten.”*

De inlijving van kinderen is volgens de landeninformatie uitzonderlijk en toe te schrijven aan sociale druk vanuit de familie of sociale leefomgeving. Daarnaast stelt de landeninformatie dat het denkbaar is dat jonge mannen worden aangepord door hun familie om zich bij een sjiitische militie aan te sluiten, en dat sommige vaders het bijvoorbeeld als beschamend ervaren dat geen van hun zonen zich bij een sjiitische militie aansluit (COI Focus: *“Irak Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi”* van 23 juni 2017).

In casu is er geen sprake van sociale druk vanuit verzoekers familie of zijn vader. Waar verzoeker verwijst naar sociale druk vanuit zijn omgeving, in het bijzonder zijn vrienden, blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met deze vorm van sociale druk waarbij werd geoordeeld: *“U slaagt er evenmin in om concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat uw persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken, waarbij géén gedwongen rekrutering gebruikt wordt. Dat u af en toe werd aangesproken op uw ongeïnteresseerde houding ten opzichte van het uitvoeren van sommige religieuze rituelen of culturele gebruiken door mensen die u omschrijft als “vrienden” (CG 1 p. 5-6, CG 2 p.4, p.8) kan hoogstens gekwalificeerd worden als een zekere sociale druk, doch gezien het geheel van uw verklaringen kan niet worden weerhouden dat deze daden de proporties van een gerichte vervolging aannemen. Het feit dat u aangeeft dat uw vrienden door de militieën op u “afgestuurd” werden als een verlengde van de druk tot rekruteren door [H.H.] (feiten die manifest ongeloofwaardig zijn gebleken) (CG 1 p.6-7), doet bovendien ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van deze bijkomende feiten.”* Verzoeker gaat niet in op dit concreet motief dat ongemoeid blijft. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers betoog over sociale druk als een verlengde van de druk tot rekruteren door H.H. weinig aannemelijk is in het licht van de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat de sjiitische militieën genoeg vrijwilligers hebben en soms meer dan ze financieel en logistiek aankunnen en niet geïnteresseerd zijn in het inlijven van ongeïnteresseerde of onwillige jonge mannen (COI Focus: *“Irak Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi”* van 23 juni 2017).

2.4.2.9. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn besluit dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Verzoeker vermeldt nog recente feiten, met name de beschieting van zijn huis in september 2017 nadat zijn vader zich niet aanbood bij de militieën. Deze recente feiten zijn dan ook rechtstreeks gelinkt met de eerder aangehaalde vervolgingsfeiten. Aangezien deze eerdere vervolgingsfeiten niet geloofwaardig worden geacht; de voorgehouden recente feiten verder bouwen op een ongeloofwaardig bevonden

vluchtrelaas en de voorgelegde documenten met betrekking tot dit recent incident inhoudelijk niet overtuigen en bovendien zeer geringe bewijswaarde hebben, kan de Raad ook hier de commissaris-generaal bijtreden in zijn besluit dat aan deze bijkomende verklaringen evenmin geloof kan worden gehecht.

Verzoeker laat verdere dit terecht motief ongemoeid: *“Het psy-attest dat u voorlegt (gedateerd van januari 2017) bevat geen gegevens die een ander licht werpen op bovenstaande bevindingen en ondersteunt enkel uw verklaring dat u (naar eigen zeggen een drietal keer, CG 2 p.9, in de periode 2015 tot januari 2017) op gesprek ging bij een psychotherapeute. Het gegeven dat u drie keer een psychologe bezocht omwille van stressklachten biedt geen concrete indicatie dat u niet in staat zou zijn om op normale wijze aan de asielpcedure deel te nemen, noch kon tijdens het gehoor blijken dat specifieke steunmaatregelen aangewezen zouden zijn. Ondanks de uitnodiging daartoe (CG 1 inleiding, CG 2 inleiding), heeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding gemaakt van problemen of moeilijkheden tijdens het gehoor.”*

De kritiek van verzoeker met betrekking tot het motief over de vrijwillige terugkeer van zijn vader naar Irak, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige vaststellingen in de bestreden beslissing zijn voldoende determinerend om het besluit dat verzoekers vluchtrelaas niet aannemelijk is, te schragen.

De Raad besluit dat het geheel van de vaststellingen waarop de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert onverminderd overeind blijft, met uitzondering van het overtollig geacht motief. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn ook pertinent en correct. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen, met uitzondering van het overtollig geacht motief. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de determinerende motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. In navolging van de commissaris-generaal, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas – het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen – niet geloofwaardig.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 19 juni 2018 en

dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (AD CGVS, stuk 16, map met ‘documenten’, COI Focus “*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de

Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheids-situatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, bevindt de COI Focus van 26 maart 2018 zich wel in het administratief dossier. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker verder geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat er zich in Bagdad nog terreuraanslagen, gepleegd door ISIS, voordoen en dat daarbij verschillende slachtoffers vallen. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat dit gegeven in rekening werd gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook verder in 2018. De persberichten en rapporten waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift en de persberichten die worden gevoegd als bijlagen bij het verzoekschrift kunnen deze conclusie niet wijzigen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Daarenboven dienen, zoals in het verzoekschrift terecht wordt benadrukt, ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. De vaststelling dat Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad is, betreft immers geen losstaande vaststelling. Deze conclusie wordt hierboven onderbouwd door een bespreking van de verschillende facetten die het openbare leven in Bagdad omvatten, teneinde de impact te kunnen nagaan van het geweld dat er nog steeds plaatsvindt. Dat de nationale structuren voor de hulp aan behoeftigen om verschillende redenen dreigen ineen te storten, doet geen afbreuk aan de bovenvermelde vaststellingen dat de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd in Bagdad en dat winkels, markten, restaurants en cafés geopend blijven en dat goederen worden verhandeld en er vrij verkrijgbaar zijn. De vaststelling dat het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt dan in andere provincies, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen dat het schoolbezoek in Bagdad tamelijk hoog ligt en stabiel blijft sinds 2006. Het gegeven dat de gezondheidszorg, die dus wel voorhanden is, in Bagdad onder druk staat en dat er zich problemen voordoen met de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen, leidt niet tot de vaststelling dat in Bagdad, wanneer men alle relevante elementen in acht neemt, een situatie heerst in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat Bagdad grote vluchtelingenstromen opvangt is wel degelijk een indicatie dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen

reëel risico lopen op een ernstige bedreiging. Uit de voormelde COI Focus van 26 maart 2018 blijkt dat de meeste IDP's in Bagdad Arabische soennieten zijn die afkomstig zijn uit tribale gebieden in Anbar, waar zij over sterke familiale structuren beschikken en dat IDP's in Bagdad zich vaak in een moeilijke economische situatie bevinden. Evenwel is in het afgelopen jaar 2017 het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd. Verder besluit de Raad dat uit het feit dat er sinds 2015 regelmatig protestbetogingen plaatsvinden door burgers die onder meer de alomtegenwoordige corruptie aan de kaak willen stellen, wat uiteraard verschillende uitdagingen met zich meebrengt voor de veiligheidsdiensten, niet kan worden afgeleid dat de impact van deze gebeurtenissen op de veiligheidssituatie in Bagdad voor burgers dermate hoog is dat er – in samenhang met andere elementen – sprake zou zijn van een situatie van willekeurig geweld.

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de evolutie van het conflict en stelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet stabiel is en in een paar weken kan veranderen, benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land en de regio van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt geïdентificeerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Waar verzoeker stelt dat hij als soenniet wordt beschouwd door de mensen in Bagdad omdat zijn moeder soenniet is en omwille van zijn gebrek aan religieuze gewoonte, merkt de Raad op dat de vader van verzoeker sjiïet is en dat verzoeker bijgevolg als zijn zoon ook als sjiïet wordt aangemerkt. Verder zijn er, gelet op voorgaande vaststellingen, in hoofd van verzoeker geen concrete aanwijzingen die aannemelijk maken dat hij als soenniet wordt beschouwd en om die reden specifiek wordt geïdентificeerd. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering. Verzoeker gaat overigens op geen enkele wijze concreet in op volgend pertinent motief: *“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar het feit dat u vaak gewaarschuwd werd om uw godsdienst (actiever) te praktiseren en (alle) rituelen uit te voeren, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u minder actief uw sjiïtische religie praktiseerde dan sommige vrienden of kennissen en niet naar alle heiligdommen ging, niet deelnam aan optochten of geen vlag aan uw huis hing, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.”*

Ten slotte wijst de Raad er volledigheidshalve op dat in de beschikbare landeninformatie weliswaar kan worden gelezen dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld,

maar niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Er is geen informatie beschikbaar die aantoont dat personen louter omwille van hun soennitische achtergrond specifiek worden gevisieerd of om die reden slachtoffer zijn van meer gerichte vormen van geweld ('COI Focus': "Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad", 26 maart 2018, p. 33-34).

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES